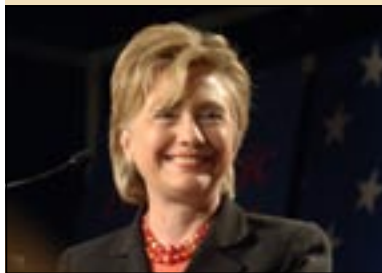

Schiller Instituttet i Folketinget

Den 22. og den 28. maj havde Schiller Instituttet foretræde om fødevarekrisen for Folketingets Udenrigsudvalg og Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Læs talen.

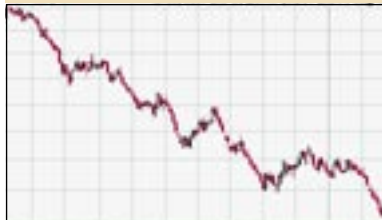
[læs side 3](#)

Valget i USA

Hillary Clinton er ikke færdig. Hun er med hjælp fra LaRouche-bevægelsen i færd med at føre Det demokratiske Parti tilbage til Roosevelt-traditionen.

[læs side 2](#)

Et Nyt Bretton Woods

14 europæiske statsmænd kræver regulering af finansmarkederne i tråd med Lyndon LaRouches kald for et nyt Bretton Woods-finanssystem.

[læs side 5](#)

Videnskab: Hvad er et menneske egentlig?

Sky Shields fra LYM diskuterer forskellen mellem analog, digital og transcendent, i arbejdet med at genskabe videnskabelig forståelse.

[læs side 14](#)

FØDEVAREPRODUKTIONEN SKAL FORDOBLES

Med flammende bogstaver varslers skriften på væggen en humanitær katastrofe uden fortilfælde. Hvis ikke det i de kommende dage og uger lykkes os at få den såkaldte globalisering stemplet som en fiasko, og hurtigst muligt får mobiliseret en fordobling af verdens

fødevareproduktion, vil konsekvenserne for verdenen som helhed blive fatale!

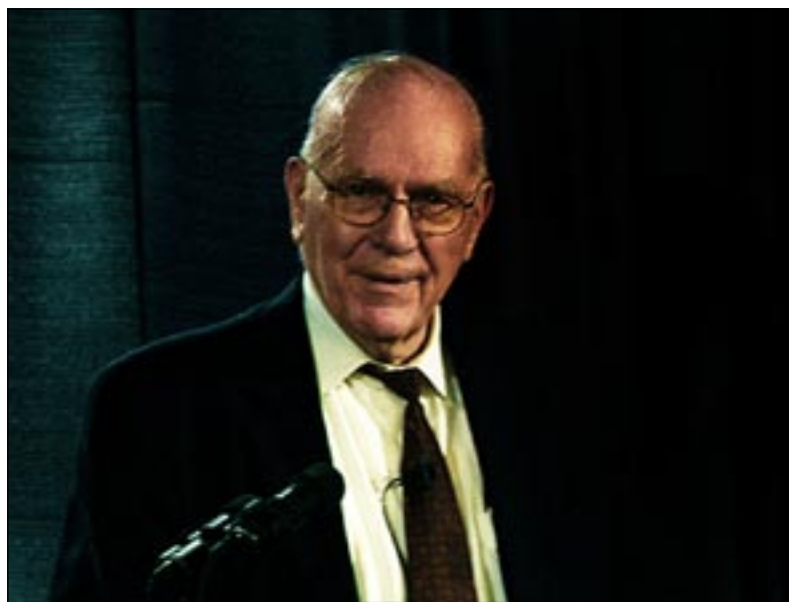
Jean Ziegler, FN's særlige rapportør fra programmet »Ret til Føde«, pegede på yderligere et aspekt af krisen, nemlig, at forbrændingen af mad som biobrænd-

sel er en »forbrydelse mod menneskeheden«. »For at vi kan fylde tanken med ethanol og ren økologisk samvittighed, må mennesker i Den tredje Verden sulte (endog dø – HZL)«. Om de sultoptøjer, der har været resultatet, sagde Ziegler: »Disse opstande er skabt af den

yderste fortvivelse hos mennesker, som frygter for deres liv, og som, hjemsøgt af denne angst, søger ud i gaderne.«

[læs side 8](#)

LaRouche: Forkast nulvækstideologien – lad os udvikle planeten!

»Det betyder, at når vi i dag skal finde løsninger til spørgsmål, må vi indse, at vi har en global krise. En global krise som hovedsageligt er forårsaget af underudvikling og antiudvikling, og som udspringer af en malthusiansk politik, der undertrykker teknologisk fremskridt og forhindrer udviklingen og anvendelsen af kernekraft«.

»Verdensnaturfonden (WWF) vil før eller senere blive nedlagt, fordi dennes politik – hvis den blev gennemført – ville medføre øget sult og massedød verden over, men især for de fattigste lande«.

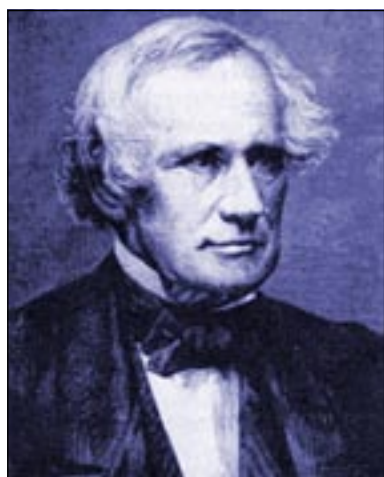
»Ved at ødelægge væksten i den potentielle produktive arbejdskraft,

per person og per kvadratkilometer, og ved at opbruge – som det normalt sker i en teknologisk stagnerende økonomi – de eksisterende ressourcer, har vi skabt de fysiske betingelser for et finanskollaps. Og her står vi så i dag«.

»Der er en tendens til at de, der forsøger at dominere planeten, er afhængige af at fordumme størstedelen af befolkningen, på samme måde som det illustreres i den midterste del af Aiskylos' trilogi »Den trælbundne Prometheus«.

[læs side 4](#)

Vælg det »amerikanske system« ikke det »britiske«

»Denne britiske elite mener, at vi skal stoppe videnskabeligt og teknologisk fremskridt, og i stedet begrænse brugen af naturressourcerne, så der lige er nok til at dække deres fremtidige behov. De mener derfor, som Verdensnaturfondens grundlægger, den britiske prinsgemal prins Philip, at verdens største problem er overbefolkning, og at befolkningstilvæksten i Den tredje Verden skal holdes nede. Så designer de forskellige former for politik, der kan sælge dette standpunkt til menigmand, som man f.eks. har gjort det med den internationale miljøbevægelse. Hvis man i den sammen-

hæng må bruge halve sandheder og grove fortællinger, som vi har set det i klimadebatten, så gør det ikke så meget«.

»Lad os vælge Det amerikanske System, og på samme måde, som Schiller Instituttet har forsøgt at transformere FAO-topmødet i Rom, fra et topmøde om klima- og energipolitik til at omhandle fødevarekrisen og en fordobling af verdens fødevareproduktion, ændre emnet for klimatopmødet i København næste år. Lad os i stedet for at diskutere en klima- og miljøpolitik, der allerede har spillet fallit, holde et udviklingstopmøde«.

[læs side 2](#)

Vælg det »amerikanske system« ikke det »britiske«

I en udtalelse den 7. juni 2008 påpeger Tom Gillesberg, formanden for Schiller Instituttet i Danmark, Danmarks medansvar for fødevarekrisen, gennem den danske støtte til den britiske menneskefjendske frihandelspolitik. Han mener Danmark i stedet skal tilegne sig det »amerikanske system«, som de færreste kender i dag, selv i USA, og forvandle klimatopmødet i København næste år til et udviklingstopmøde for at hjælpe de fattige lande.

Vi har en global fødevarekrise, der truer mellem en og to milliarder mennesker og den politiske stabilitet, mange steder i verden. Krisen er resultatet af en dødelig cocktail af for lille fødevareproduktion, for små fødevarelagre og et kollapsende finanssystem, hvor spekulanter har kastet sig over fødevarespekulation. Det har sendt fødevarepriserne drastisk i vejret og gjort det umuligt for mange fattige at købe det daglige brød.

Som Schiller Institutkets internationale formand Helga Zepp-LaRouche dokumenterer i sin appel for en fordobling af verdens fødevareproduktion (se side 8), og som jeg fortalte ved Schiller Institutkets foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg og Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (se side 3), er den manglende fødevareproduktion resultatet af de seneste to årtiers neoliberal politik. Den har stoppet de programmer for fødevareforsyningsikkerhed, som var et effektivt våben mod sult og hungersnød. Samtidigt har introduktionen af biobrændsel haft en afgørende negativ effekt, gennem at reducere mængden af fødevarer da der allerede var for få. Alene den majs, der blev konverteret til biobrændsel i USA i 2007, kunne have ernæret 130 millioner mennesker i et helt år.

Finanskrisen

Den anden afgørende faktor er det sammenbrud af det internationale finanssystem, som Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet længe har advaret imod. Det går nu sin skæve gang og på trods af forsøg på at tale krisen ned, så har banker og investorer stadig svært ved at låne penge på det normale marked. De har masser af værdier på bøgerne, men hvis de værdier skulle realiseres, ville de kun indbringe en brøkdel af pålydende. Derfor har det krævet massive infusioner af fordelagtige lån og kontanter fra verdens centralbanker, for at undgå at spekulanter og banker væltede som dominobrikker. Man har nægtet at erkende, at det internationale finanssystem har spillet fallit, og kun kan reddes, ved at sætte hele finanssystemet under konkursbehandling og etablere et nyt Bretton Woods-finanssystem, som foreslået af Lyndon LaRouche. Så kan man stoppe spekulatjonen og opbygge den fysiske økonomi. Men verdens centralbanker pumper fortsat bare penge ind for at redde spekulanterne.

Denne politik har skabt et endnu større problem. De mange nye penge er ikke kommet den fysiske økonomi til gavn i form af kreditter til landbrug, industri, og infrastrukturinvesteringer. De er i stedet blevet investeret i jagt på hurtig profit ved at spekulere i stigende olie-, råstof- og fødevarepriser. Den 6. juni satte olieprisen ny rekord med knap 140 dollars for en tønde olie – en stigning på 40 procent alene i år, og fødevarerne er gået samme vej. Den dramatiske infusion af penge

har også skabt en akut fare for hyperinflation, som dollarens faldende værdi og den kraftigt stigende inflation er tydelige tegn på. Mister man tilliden til dollaren, fjernes selve

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

fundamentet for det globale dollarbaserede finanssystem.

Hvem skaber USA's politik?

De fleste tror, at det må være USA, verdens ledende militære og økonomiske magt, som står bag denne politik, men det er faktisk ikke tilfældet, og ligesom det gælder for de neokonservatives politik for »præventive« krige i Irak og Afghanistan, har politikken været til stor skade for USA. Den politik, Bush-regeringen og de mange neoliberale amerikanske institutioner fører, er styret af private finansinteresser og multinationale giganter, der har deres filosofiske, politiske og finansielle hovedbase i London. De arbejder sammen med de gamle rige familier i det britisk-hollandske liberale etablissement, for at bruge frihandel og en svækkelse af suveræne nationer, som en måde at sikre, at verden kan transformeres til en moderne version af Det britiske Imperium. Private finansinteresser kan så, ligesom Det britiske Østindiske Kompagni gjorde det i imperiets veldagsdage (se side 10), udplyndre befolkningerne rundt omkring i verden, og, når det er nødvendigt, få politisk og militær opbakning til at knuse genstridige regeringer eller nationer. Britiske regeringer, som f.eks. Tony Blairs og dem der køres af folk, der har danset efter hans pibe, som f.eks. George Bush og Anders Fogh Rasmussen, har ført en politik, der har tjent dette formål.

De fleste danskere har dog svært ved at gennemskue det britiske problem, for briterne virker da så hyggelige. »Franskmændene er fimsede og arrogante, tyskerne er så tunge og deprimerede, og amerikanerne er overfladiske og uden indsigt og forståelse. Briterne derimod, de er ligesom os. De har god humor og laver sådan nogle gode tv-serier« er der mange, der tænker. De overser, at det ikke er den almindelige englænder eller briterne som et folk der er problemet, men det menneskesyn og den institutionelle politik

Det britiske Imperium stod for, og som de gamle britiske familier, der stadig styrer Storbritannien den dag i dag, tror på. De mener, at de er en privilegeret elite, der er født til at

regere og have det godt, mens resten af befolkningen skal kende deres (lavere) plads og gøre, som de får besked på.

Denne britiske elite mener, at vi skal stoppe videnskabeligt og teknologisk fremskridt, og i stedet begrænse brugen af naturressourcerne, så der lige er nok til at dække deres fremtidige behov. De mener

og det er lettere at manipulere folk til at gennemføre en politik frivilligt, end at gennemføre den med tvang.

Som Lyndon LaRouche fremlagde det for nylig i en tale i Mexico (se side 4), så har verden i de seneste 230 år været præget af en konflikt mellem dette »Britiske System« og et helt andet og meget anderledes »Amerikansk System« (se boks), som de færreste, selv i USA, kender til i dag. Vi har derfor sat os for med denne avis, at give indsigt i denne vigtige, men dårligt kendte, konflikt. Det er kun gennem at forstå, hvordan den forkerte »britiske« politik har skabt de kriser, verden står med i dag, at vi vil være i stand til at se og gennemføre en anden og bedre politik. Det er derfor nyttigt at se på de historiske rødder.

Det britiske Imperium

Det britiske Imperium, som det blev født efter Freden i Paris i 1763, var et verdensomspændende mareridt af private firmaer og interesser, der under beskyttelse af den britiske stats- og militærmagt, fik lov til at plyndre hæmningsløst. Den britiske kolonipolitik gik ud på at forhindre produktion til lokal selvforsyning, men i stedet at lade befolkningen fungere som billig arbejdskraft for udvalgte afgrøder til eksport. Denne politik, hvor folk måtte sælge billigt men købe dyrt fra de britiske

Hillary Clinton blev tvunget til at trække sig fra det demokratiske primærvalg, men er ikke færdig. Hun er klar i kulissen til at tage over som præsidentkandidat, hvis Obamas troværdighed forsvinder.

derfor, som Verdensnaturfondens grundlægger, den britiske prinsgemal prins Philip, at verdens største problem er overbefolkning, og at befolkningstilvæksten i Den tredje Verden skal holdes nede (se side 12). Så designer de forskellige former for politik, der kan sælge dette standpunkt til menigmand, som man f.eks. har gjort det med den internationale miljøbevægelse. Hvis man i den sammenhæng må bruge halve sandheder og grove fortællelser, som vi har set det i klimadebatten, så gør det ikke så meget. Denne elite mener under alle omstændigheder, at »sandhed« per definition bestemmes af den, der har magten,

handelsmænd, efterlod et blodigt spor med underudvikling, sult og folkemord.

Det var som et modsvar imod denne politik, at USA og det, der senere blev kendt som »Det amerikanske System«, blev født. I stedet for at bøje nakken under de stadigt værre britiske krav, besluttede kolonisterne i Nordamerika at vriste sig fri. Man skabte en nation, der baseredes på en økonomisk politik diametralt modsat den britiske. I stedet for at lade handel være grundlaget for økonomien baserede man sig på videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Man investerede i infrastruktur, der kunne forbedre levestandarden for hele befolkningen, og man brugte protektionisme til at opbygge en egen industriproduktion. Så kunne alle blive rigere og få en højere levestandard, uden at det måtte ske på andres bekostning. Og man baserede sin udenrigspolitik på, at alle andre mennesker også burde have lov til at leve i en fri og suveræn nation, og være sikret umistelige rettigheder som retten til liv, frihed og til at søge lykken.

De unge friske hoveder i Europa, som den senere oversætter af Schiller, Knud Lyhne Rahbæk, drømte om at komme over til USA og være med i frihedskampen. Mange europæere kom af sted, og ydede, som f.eks. Markis de LaFayette, afgørende bidrag til at USA kunne vinde sin frihed. Men de drømte også om at gentage succesen på europæisk jord og erstatte europæiske stater, der blev regeret af et oligarki (få-talsvælde) med konger, fyrster og adelige, med nationer, hvor alle var lige, og hvor det var den enkeltes kreativitet, arbejdsindsats og forstand, der bestemte, hvilke embeder man besad. Og man drømte om en verden, hvor man var fri for sult og fattigdom.

Efter den vellykkede amerikanske revolution lykkedes det kun i begrænset grad at overføre disse principper og idealer til de europæiske lande. De gamle familier og dårlige vaner gav sig ikke frivilligt. Det er derfor op til os, der lever i dag, at sikre at alle verdens mennesker i fremtiden kan komme til at leve i suveræne nationer med disse umistelige rettigheder. Og selvfølgelig med frihed for sult og fattigdom.

Her rejser der sig for os danskere et meget ubehageligt spørgsmål: Hvordan kan det være, at vi tilsyneladende er helt enige med den britiske politik i dag: støtter den britiske kamp for at underminere national suverænitet, agerer bannerfører for felttoget imod EU's

Forsættes side 12

Schiller Institutkets kampagneavis nr. 6, sommer 2008.

Udgivet af Schiller Instituttet.
Sankt Knuds Vej 11, kld., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33.
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk, fax: 35 43 87 57.
Århus: 28 57 87 50 og 41 42 20 96.

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Poul E. Rasmussen, Percy Rosell, Janus Kramer Møller, Leni Thomsen Rubinstein, Feride Istogu Gillesberg, Christina Bruun Jensen, Benjamin Telmányi Lylloff, Malene Westring Sørensen, Helene Møller, Hans Schultz.

Tryk: Dansk AvisTryk
Oplag: 50.000 eksemplarer.

ISSN: 1902-5351

Fødevarekrisen kræver handling nu!

Den 22. maj 2008 havde en delegation under ledelse af formanden for Schiller Institutet i Danmark, Tom Gillesberg, foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Emnet var opfordringen fra Schiller Institutets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, om at sætte fødevarekrisen og behovet for en at fordoble verdens fødevareproduktion, på dagsordenen ved FN's fødevare- og landbrugsorganisation FAO's topmøde i Rom den 3.-5. juni. Seks dage senere, den 28. maj, var det så Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, der fik et lignende besøg. Følgende er Gillesbergs tale:

Tak fordi vi måtte komme med så kort varsel.

Vi står midt i et sammenbrud af det globale finanssystem. Verden mangler mad og hyperinflationslignende fødevareprisstigninger har gjort helt basale fødevarer utilgængelige for mange fattige mennesker. Der er en akut fødevarekrise. På trods af at formanden for FN's fødevare- og landbrugsorganisation, FAO, slog alarm for et halvt år siden, er krisen indtil for nylig blevet holdt ude af mediernes søgelys. 40 lande har allerede oplevet fødevareoptøjer, og ifølge Den Asiatiske Udviklingsbank er en milliard mennesker i Asien allerede alvorligt truet af hungersnød. I Afrika, Latinamerika og andre steder, ser yderligere en milliard mennesker samme skæbne i øjnene.

Den 3.-5. juni er der FAO-topmøde i Rom. Det skulle have diskuteret klimaforandringer og bioenergi, men i lyset af den akutte accelererende globale fødevarekrise har Schiller Institutets internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, iværksat en global kampagne

Efter foretrædet kom SF's Kristen Touborg ud for at få et ekstra svar.

for at diskutere fødevarekrisen i stedet[i]. Både de hurtige umiddelbare tiltag, der kan afbøde de værste af fødevarekrisens effekter, og et program, der kan fordoble den globale fødevareforsyning og sikre, at vi både kan brødføde den nuværende befolkning og de ni milliarder mennesker, som FN anslår vi vil være i 2050. Med den tilgængelige teknologi vi har i dag, er der ingen grund til at mennesker dør på grund af underudvikling, sult og fejlernæring. Det har Schiller Institutet hævdet siden sin oprettelse og fremført med fornyet styrke, siden den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche startede sin Mad for Fred-kampagne i 1988.

Årsagen til fødevarekrisen

Det mest uhyggelige ved fødevarekrisen er, at den ikke er resultatet af klimaforandringer eller uforudsigelige naturkatastrofer, men af en forfejlet malthusiansk politik. Den globale tilgængelighed af de livsnødvendige fødevarer er blevet reduceret, så de nu danner grundlag for den seneste spekulationsboble på finansmarkederne. Spekulanter tjener enorme beløb på at true milliarder af mennesker på deres liv og eksistens. Hvor mange mennesker

skal dø, før vi griber ind?

De populære bortforklaringer på fødevarekrisen, som når medierne siger, at den skyldes en fejlslagen høst i Australien, og at inderne og kineserne er begyndt at spise mere, eller når Verdensnaturfondens grundlægger prins Philip hævder, at krisen skyldes overbefolkning, er kynisk manipulation. Ser man på den globale kornproduktion per person over de seneste 50 år [se diagram nederst på siden], frem til slutningen af 1980'erne, er det tydeligt, at samtidigt som befolkningstallet steg, øgedes produktionen langt mere, fordi den ikke blev

lagre blev pludseligt omdøbt til overskudslagre, som skulle fjernes hurtigst muligt. Landmænd blev betalt for at producere mindre frem for mere. Gennem GATT og senere Verdenshandelsorganisationen WTO blev verdens lande tvunget til at fjerne nationale beskyttelsesordninger for deres landbrug og erstatte forsyningssikkerhed med de »frie« markeds kræfter. Landmændene blev dårligere betalt, mens multinationale fødevaregiganter havde kronede dage. Samtidigt gennemtvang Den vestlige Verden, bl.a. gennem IMF og Verdensbanken, at fattige gældsatte lande skulle erstatte deres produktion af mad til hjemmemarkedet med underbetalte eksportafgrøder, der kunne skaffe indtægter til at afdrage på gælden. Uanset faren for fødevareforsyningen.

I miljøets navn sænkede man landbrugets produktivitet gennem restriktioner på gødning og sprøjtemidler, og der blev indført braklægningsstøtte, der kunne nedbringe den såkaldte »overproduktion«. I de seneste år blev vanviddet så fuldbrydet med beslutningen om at støtte produktion af biobrændsel fra majs og korn. Alene i 2007 blev majs, der kunne have brødfødt 130 millioner mennesker i et helt år, lavet til bio-ethanol[iii]. Det er, hvad FN's særlige rapportør for »ret til føde«-programmet har kaldt »en forbrydelse imod menneskeheden« – et emne Egyptens præsident Mubarak har fortalt, at han vil tage op på FAO's møde i Rom.

De seneste 25 års malthusianske politik – i »miljøbevidsthedens«, globaliserings og frihandlens hel-

lige navn – er altså årsagen til den fødevarekrise, som nu truer menneskeheden.

Løsningen på fødevarekrisen

Ligesom det var en forkert international politik, der har skabt denne fødevarekrise, så er det også en ændret international politik, der kan løse den. Derfor opfordrer Schiller Institutet Folketinget og den danske regering til at handle på følgende punkter og få dem sat på dagsordenen ved FAO's konference i begyndelsen af juni:

1. Fødevarehjælp og hurtig nødhjælp til finansiering af såsæd, kunstgødning og landbrugsmaskineri til fattige nationer, så vi øger fødevareforsyningen allerede til næste høst.

2. Et omgående stop for brugen af fødevarer til biobrændsel, ophævelse af braklægningsprogrammer og en ny grøn revolution til øgning af landbrugsproduktiviteten.

3. Indgreb imod den globale spekulation i fødevarer og olie, der bærer hovedansvaret for den seneste tids kraftigt stigende fødevarepriser, samt etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem, inden det nuværende finanssystem bryder helt sammen, som foreslået af Lyndon LaRouche[iv] og for nyligt fremført af den italienske finansminister Tremonti.

4. Nedlæggelse af WTO og genetablering af nationale og regionale programmer for fødevareforsyningssikkerhed inkl. sikring af produktionspriser til landmændene.

5. Programmer i fattige nationer for at øge fødevareforsyningen gennem investeringer i infrastruktur, fødevareindustri og vandprojekter.

6. Langsigtede investeringer i store infrastrukturprojekter som Den eurasiske Landbro, der vil reducere transporttiden, øge energiproduktionen og fremme udviklingen af underudviklede områder.

Danmarks ansvar

Danmark er et rigt land, der også er et landbrugsland. Alligevel

har vi ladet os forblænde af den britiske liberalismes blålys og har været med til at propagere for afskaffelse af den form for økonomi og fødevarepolitik, der i efterkrigstiden sikrede stadigt flere mennesker mere mad på bordet. Vi har været med til at påtvinge verden en global frihandelspolitik, der har betydet, at det mest uundværlige for os mennesker – mad – er blevet reduceret til blot at være en handelsvare og et spekulationsobjekt. At spise sig mæt er en menneskeret, og fødevarer må derfor ikke styres af smarte købmænd og grådige spekulanter.

Danmarks og Mariann Fischer Boels forsøg på at afskaffe resterne af EU's fælles landbrugspolitik, vil blot føje spot til skade gennem at

Al Gore

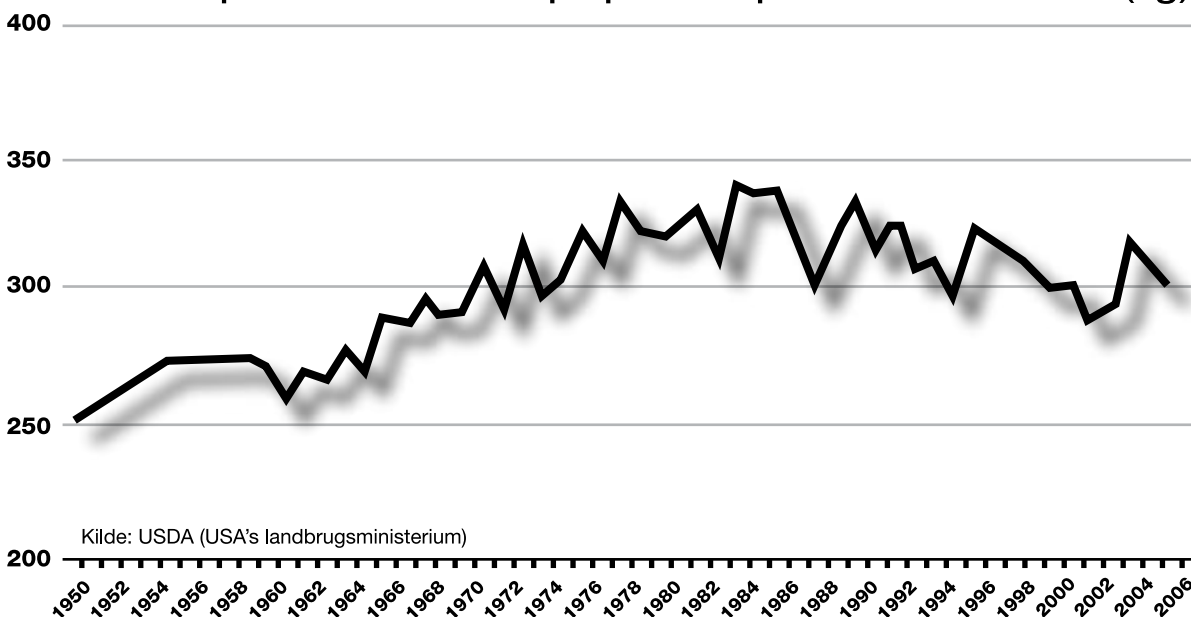
yderligere forringe landmændenes kår og reducere fødevareproduktionen i EU. Erstatte vi egen fødevareproduktion med toldfri import fra fattige lande, vil vi ikke som hævdet forbedre deres situation, men blot sørge for at landmænd i ulandene, der burde producere mad til deres lokale marked, producerer til os i stedet og efterlader flere sultne maver i Afrika, Asien og Sydamerika. Vi må i stedet øge vores produktion gennem at genetablere produktionspriser i EU og samarbejde med det strategiske partnerskab mellem Rusland, Kina og Indien – og forhåbentlig snart USA – om at forhindre en verdensorden baseret på en moderne version af Det britiske Imperiums politik og de deraf følgende konflikter og krige.

Danmark må gøre skaden god igen ved at sørge for, at vi, i stedet for at bruge miljøargumenter til at lægge hindringer i vejen for den nødvendige produktion af mad, skaber en ægte grøn revolution med moderne videnskab og teknologi. Lad os erstatte de seneste årtiers malthusianske politik med en fordobling af verdens fødevareproduktion som det første skridt i en ny økonomisk verdensorden, hvor vi ved hjælp af videnskabeligt og teknologisk fremskridt giver alle mennesker fred, sikkerhed og velstand.

Tak for ordet.

Bilag, dias og den efterfølgende diskussion kan læses på: www.schillerinstitut.dk/ft_foede.html

Verdens produktion af korn pr. person i perioden 1950-2006 (kg)

Forkast nulvækstideologien – lad os udvikle planeten!

Den 18. april besøgte den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche **Monterrey i Mexico**, hvor han gav en tale på Monterreys Institut for Teknologiske og Avancerede Studier, et af landets mest ansete universiteter, og hvor han to gange tidligere har givet foredrag. 240 tilhørere fik mulighed for at være med, heraf **200 studenter**. Vi gengiver her LaRouches tale.

Tak for jeres venlige modtagelse. Den 25. juli sidste år holdt jeg et internationalt webcast fra Washington DC, hvor jeg bekendtgjorde det nært forestående sammenbrud af det internationale finanssystem – og det var et spørgsmål om dage – som ville blive værre og værre, indtil enten en løsning var blevet fremskaffet, eller systemet ville være faldet fra hinanden. Da dette webcast fandt sted, var jeg allerede involveret i diskussioner med relevante ledende kredse i USA og andre steder, og jeg havde allerede fremsat det første af tre handlingsinitiativer, som er nødvendige for at håndtere denne krise.

Det første forslag er meget simpelt, og et som enhver kompetent økonom burde kunne erkende, til trods for at mange politikere ville være imod at handle på det. For når vi taler om økonomi, er det mange gange nødvendigt at tage en beslutning, som politikere er bange for at træffe. Den slags aktivitet er mit speciale: at gøre det, som politikere er bange for – fordi det er nødvendigt.

Jeg forudså ganske enkelt, at effekten af finanskrisen ville ramme boliglånmarkedet hårdt, og at dette ville være generelt og internationalt. Derfor havde vi to ting at bekymre os om: et generelt sammenbrud af finanssystemet, på grund af et kollaps af boliglånene, og et sammenbrud af banksystemet, specielt den vigtigste del af banksystemet, som vi i USA kalder »det statsautoriserede bankssystem«, det vil sige, at det enten er autoriseret af den føderale regering eller af delstatsregeringer. Det er den slags banker, som ikke er spekulative som sådan, men som tager sig af depositumer og udlån, og som også er et centralt instrument for den føderale regerings kanalisering af statsudstedt valuta som kreditter, gennem banksystemet, til både regeringsbrug og privat brug.

Min første bekymring var at sørge for, at systemet ikke fik lov til at disintegrere. Det første, der måtte sikres var, at folk fik lov at blive i deres hjem, selv om deres boliglån teknisk set var misligholdt, samtidigt med at bankerne i de samme lokalsamfund, de statsautoriserede banker, fortsat kunne fungere på mere eller mindre normal vis i alle deres almindelige forretningsaktiviteter. Det løser selvfølgelig ikke problemet, men det er en foranstaltning, som vi kalder en »brandmur«, den slags brandmur, som man sætter op for at forhindre en skovbrand i at sprede sig. Hovedformålet er at forhindre en kædereaktion, at sørge for at de essentielle, normale funktioner i samfundet ikke bliver afbrudt af en finanskrisen. Det betyder, at folk bliver i deres hjem, at lokalsamfundene fortsætter med at fungere, og at de banker, som er

afgørende for disse lokalsamfund, fortsætter med at udføre deres regulære forretninger på almindelig vis. Abnorme forretninger vil blive indstillet, men de normale funktioner bliver nødt til at fortsætte.

Dette forslag blev til mit udkast til en føderal lovgivning i 2007, som blev kaldt »Lovforslag til beskyttelse af boligejere og banker af

på visse typer af transaktioner, på kreditskabelse, er 1-2%, som den grundlæggende rente. Vi må holde rentesatsen på et niveau som ikke er inflationært, og hvor folk som har brug for at låne, også har råd til at låne. Med en grundlæggende rente på 1-2% er der en stor gruppe lånere. I 1930'erne, for eksempel, opererede USA hovedsageligt med

kanaliseret gennem føderalbancens grene til de formål og steder, som bestemmes ved lovgivning eller statslig regulering.

Og det er det som kræves i en sådan situation.

Nedlæg WTO

Vi har ikke en amerikansk krise. Vi har aldrig haft at gøre med en

gavn for det almene vel. Her taler vi ikke blot om fordelene for den enkelte. Vi taler om det almene vel. Det, som er til gavn for samfundet, til gavn for den sociale stabilitet, til gavn for væksten, til gavn for vedligeholdelsen af nødvendige funktioner, som for eksempel udøves af private entreprenører. Disse må beskyttes, uden dem vil samfundet lide skade.

Så når det gælder USA, griber den føderale regering ind gennem forskellige kanaler og mekanismer for at sikre, at de ting der er nødvendige, såsom vigtige funktioner, vigtige virksomheder, og så videre, fortsætter med at udføre deres arbejde. Og det holder man fast ved.

Hele systemet er nu bankerot. I er vidne til den nuværende kollapsfase, som systemet har været igennem, siden sammenbruddet begyndte i Englands og USA's boliglånsektorer i slutningen af juli 2007 – få dage efter at jeg holdte min tale. Det, der er forsvundet, og som forsvinder, er hele verdens internationale valuta- og finanssystem! Og mere og mere, som månederne er gået, ser I tydeligere og tydeligere bevis for det.

Den seneste udvikling i den retning er fødevarekrisen. Den er en følge af forskellige organisationers politik, som for eksempel Verdenshandelsorganisationens, WTO's, som jeg anbefaler bliver begravet så hurtigt som muligt. På grund af WTO's fødevarepolitik, har vi nu en fødevarekrise. Vi er truet af folkemord, på grund af fødevaremangel og sult. Vi har fødevaremangel, fordi en eller anden fik den smarte idé, at vi skulle have et frihandelsmarked for verdens fødevarer, hvilket forhindrede visse lande i at udvikle deres potentielle fødevarerproduktion, eller ligefrem nedlagde den for at opnå, hvad man anså for at være et »håndterligt system«. Dette blev kendt som WTO, der er en form for kræftsygdom, som jeg foreslår, skal fjernes snarest muligt – og dette er rent faktisk ved at ske.

I den seneste periode har flere regeringer, iblandt dem Indien og andre lande, skredet til handling for at beskytte deres befolkninger og deres egne fødevarebeholdninger overfor et globalt inflationært sammenbrud af fødevareforsyningen. Inflationært på den måde, at priserne på fødevarer konstant skyder i vejret. I har sikkert lagt mærke til dette på forskellige områder.

Hver dag og hver uge havner store dele af verdensbefolkningen, især i visse lande, i en tilstand af konstant sult, fordi deres indtægter ikke tillader dem at betale de stigende fødevarepriser, eller i visse tilfælde, fordi fødevarerne simpelthen ikke er forhåndenværende til nogen pris. Der er derfor lande, der har taget initiativ til at tage livet af WTO. Der har ikke været nogen officiel fremgangsmåde for at ned-

Lyndon LaRouche sammen med medlemmer af LaRouches Ungdomsbevægelse LYM i Monterrey, Mexico.

2007«. Lige siden da er dette lovforslag, som blev bifaldt af mange af mine venner i finansverdenen, bankverdenen og så videre, blevet mødt med modstand af Bush-regeringen og andre kredse internationalt. Det er dog stadig lige nødvendigt. I den seneste periode er der 80 tilfælde – og det vil højst sandsynligt snart blive til 100 – hvor lokale dele af USA's vælgerskare lokalt har stemt for, at den føderale regering vedtager denne lovgivning. Det ville medføre, at den føderale regering bringer hele systemet, boliglånssystemet og det autoriserede bankssystem, under føderal konkursbeskyttelse, således at det er i stand til at udføre alle essentielle, normale funktioner i den periode, det tager os at få styr på rodet.

Jeg prioriterede dette forslag fordi jeg mente, at det hastede aller mest, fordi social stabilitet og stabilitet i lokale bankforhold er den vigtigste del af enhver kriseramte økonomi. Kan mennesker leve et mere eller mindre normalt liv, med en følelse af sikkerhed, til trods for at en forfærdelig krise har ramt? Det første skridt til at sikre social og økonomisk stabilitet er, at regeringen forpligter sig til at bruge sin magt til at erklære konkurs, det vil sige at beskytte gennem konkurs, således at kreditorerne ikke kan udpante.

Det næste skridt jeg foreslog, er en smule mere kompliceret, og jeg fremsatte det lidt senere, fordi det første skridt, som omtalt, er det mest presserende. Det næste skridt er at regulere rentesatsen, modsat det som i dag er almindelig praksis i adskillige dele af verden, og som jeg synes er vanvittigt. Man må fastsætte renten, så basisrenten

en diskonto fra Føderalbancens på 1-2%. Og vi ønsker en diskonto på et niveau, som betyder, at vi kan stimulere nyttige dele af økonomien, for at begynde at skabe vækst, såvel som at vedligeholde samfundsvigtige strukturer.

Samtidigt sagde jeg at for andre ting, som det ikke er værd at beskytte, kan renten stige så højt som den vil.

Den form for konkurs, vi står overfor i dag, er karakteriseret ved, at den udestående gæld langt overskrider den reelle indestående formueværdi. Det er helt umuligt, at vi skulle kunne betale en gæld af den størrelsesorden tilbage til fuld pris, eller i det hele taget forsøge på det. En masse af de parasitiske operationer, som i dag foregår internationalt, må lade livet og blive udslettet finansielt. Vi bliver nødt til at beskytte vigtig industri, vigtig produktion, vigtige funktioner i samfundet. Og vi må genopbygge, vi må skabe et solidt grundlag at genopbygge på.

Så det betyder en rentesats på 1-2%, som statslige, beskyttede kategorier af kreditter, som skal være til rådighed for alle de legitime prioriteter, som jeg henviste til tidligere. Under dette system, bringer man det amerikanske føderalbanksystem under konkursbehandling, som værende en bankerot, privat institution skabt af den føderale regering. Føderalbanksystemet vil stadig fungere og eksistere, men det vil være under USA's finansministeriums ledelse og kontrol. Skabelsen af kredit vil ikke længere foregå i føderalbanksystemet, men vil være den føderale regerings opgave, autoriseret af USA's Kongres. Disse nyskabte kreditter vil blive

amerikansk krise. Det, der eksploderede i sommeren 2007, var hele det internationale finansielle og monetære system. Systemet er nu dødt – eller det burde være dødt.

Det betyder ikke, vi bliver nødt til at lade alting kollapse. Det betyder, at hvis vi ikke skrider til den fornødne handling, vil alting alligevel kollapse! Der er derfor man griber ind for at forhindre et kollaps, og det er derfor, at man bliver nødt til at skabe kredit for at stimulere de dele af økonomien og det sociale liv, som er centrale for stabilitet og vækst, og så må man lade en masse andre ting, som er rent spild, dø, fordi vi ikke har råd til at betale for dem.

Det er sådan man gør i enhver konkursbehandling. Hvis et firma går bankerot, og det er et firma, som er vigtigt at holde i live, hvad gør man? Dette firma er vigtigt for samfundet, det spiller en central rolle, vi kan ikke lade det gå ned. Så sætter man det under konkursbehandling. Man beslutter, hvilke dele af firmaet er levedygtige og nødvendige, hvilke dele der skal beskyttes, og man afgrænser dem, som det ikke er værd at beskytte – og sådan skelner man. Man går igennem et forløb, hvor det, der er afgørende for at fortsætte driften, bliver sikret, og hvor man fastfryser eller annullerer gældsforpligtelser, som ikke er værd at forsvare. Nu er der kun skroget tilbage, som er funktionsdygtigt, og som man kan forsøge at genopbygge.

Det er sådan man generelt gør i private konkurssager. Bringere hele molevitten gennem en konkursbehandling og en reorganisering. Man bliver nødt til at redde de værdifulde dele af forretningen, som er til

lægge WTO, men lande har skridt for skridt lavet indgreb, som kommer ud på det samme.

Det betyder også, at Verdensnaturfonden (WWF) før eller senere vil blive nedlagt, fordi dennes politik – hvis den blev gennemført – ville medføre øget sult og masedød verden over, men især for de fattigste lande.

Vi har derfor brug for at skabe stabilitet over for en galoperende stigning i prisinflationen på ikke blot fødevarer, men på mange andre livsvigtige handelsvarer verden over. Inflationsraten vil ikke bare blive større, den vil accelerere. Flere nationer tager allerede desperate modforholdsregler for at beskytte deres fødevarerforsyning over for fødevareremanglen og over for denne krise.

Hvordan skal vi håndtere sådan et problem? For det første er der knaphed i produktionen, der er en mangel i produktionen af fødevarer, hovedsageligt på grund af politikken fra WTO og lignende – det er den umiddelbare årsag. Så, hvad gør vi? Vi bliver nødt til at øge fødevarerproduktionen. Vi må sikre pålidelige og stabile fødevarerforsyninger til en række nationer, som nu er i farezonen. Vi kan ikke tillade fødevarerkrige.

Et Nyt Bretton Woods

Vi må handle. Vi bliver nødt til skabe et nyt internationalt valuta- og finanssystem. Vi bliver nødt til at gå tilbage til et system som det, der blev ødelagt i 1971-72 under Nixon-regeringen. I begyndelsen af 1970'erne skete der to ting, som bærer hovedansvaret for største-

delen af det økonomiske og finansielle kaos, der er under udvikling i dag. For det første, den amerikanske præsident Richard Nixon – under pres fra og på opfordring

af George Schultz (samme George Schultz, hvis visdom bragte Pinochet til magten i Chile) annullerede en søndag det Bretton Woods-system, som Roosevelt havde skabt.

Det var noget jeg havde forudsagt, fordi jeg så denne beslutning komme allerede ti år tidligere. Det var uundgåeligt. Især efter mordet på John F. Kennedy bevægede vi os i en retning – accelereret af Vietnam-krigen – hen imod præcis den type beslutning. Det vil sige, at de, der sad på magten, ville tage den type beslutning, fordi deres opfattelse af, hvad der var i deres politiske interesse, ville drive dem til det. Det var ikke nødvendigt at gøre det, men deres opfattelse af, hvad der var i deres politiske interesse, sagde »vi gør det!«. Og det gjorde de!

På en konference i januar det følgende år blev den endelige ødelæggelse af det internationale Bret-

Det er i forbindelse med navigation efter stjernerne på lange sørejser, at videnskab for alvor kom i gang. Til venstre ses Antikythera-mekanismen fra omkring 150-100 f.Kr., som er en mekanisk regnemaskine til at beregne astronomiske positioner. Den blev fundet i et skibsvrag i nærheden af den græske ø Antikythera, og har over 30 tandhjul og drejeskiver for at kunne beregne planeternes positioner. Lignende avancerede apparater blev først genopfundet over tusind år senere.

ton Woods-system gennemført. Lederen på den amerikanske side var George Schultz.

Samtidigt skete der en anden ting. I begyndelsen af 1970'erne havde vi en stor, men kunstig, oliemangel – på et tidspunkt, hvor havene og havnene verden over var fulde af tankskibe, der var fyldte til overmål med olie. Den store såkaldte oliekrise i begyndelsen af 1970'erne.

Der var ingen grund til det! Der var ingen mangel på olie! Verden var fyldt med olietankere, som lå ud for kysterne, med olie klar til at blive leveret, men uden at blive losset! Denne operation, som var organiseret af Storbritannien og det Saudi-arabiske kongerige, ledte til dannelsen af en organisation kaldet BAE.

Ved hjælp af den kunstige oliekrise skabte denne organisation et fænomen, som vi kalder spotmarkedet, det internationale spotmarked.

Det gav den finansielle magt over en stor del af den olie, der bliver handlet på verdensplan, til en gruppe der opererer fra Amsterdam.

Resultatet af denne kombination – at præsident Nixon lod den amerikanske dollar flyde, samt skabelsen af spotmarkedet – blev, at den amerikanske dollars sikkerhed ikke længere var baseret på dollarens værdi, men på de svingende oliepriser. Vi skabte en økonomi, hvor afhængig-

heden af olie var indbygget. Vi har så godt som ødelagt jernbanesystemet i USA, og lignende ting. Vi blev nu mere og mere afhængige af biler. Vi begyndte at ødelægge hele samfund, så vi kunne have biler. Man fyldte hele områder med veje proppet med lastvogne og biler, med lange rejsetider, og man ødelagde jernbanesystemet. Som for eksempel i Mexico, hvor det jernbanesystem, som skulle eksistere imellem Mexico City og grænsen til USA, ikke er der! Og det er vigtigt! Hvorfor er det der ikke? Fordi verdens politik bestemte, at Mexico ikke skulle have lov til at have et jernbanenet. Og hver gang Mexico har truet med at bygge noget i den retning, har en eller anden underlig indgriben fundet sted, og det er ikke blevet bygget.

Fremkomsten af videnskab

Lad mig gå en lille smule tilbage i historien. Den europæiske civilisations historie har siden tiden før Romerriget, siden omkring det 7. århundrede f.Kr., været baseret på international søtransport, som fundamentet for civilisationens udvikling. For det første kunne man bevæge sig over hele kloden, fordi vi havde et relativt godt søfartssystem dengang. Vores kalendere kommer fra disse maritime systemer. Hvordan rejser man den lange distance rundt om kloden, når den nordlige halvkugle er dækket af is? Mange hundrede meter af is? Hvordan rejser man? Man rejser fra den ene del af verden til den anden med transoceanisk søfartsnavigering. Og man rejser fra den ene årstid til den anden, flere tusinde kilometer. Det

Finanssystemet skal reguleres

Den 19. maj modtog EU-kommissionens formand José Manuel Barroso et åbent brev fra fhv. statsminister Poul Nyrup Rasmussen, der sammen med 2 tidligere kommissionsformænd og 11 tidligere ministre og regeringsledere fra 9 europæiske lande fandt det nødvendigt at advare om, at den internationale finanskrisen nu har nået et omfang, hvor politiske indgreb er bydende nødvendige.

De 14 europæiske statsmænd indledte deres brev således: »Den aktuelle finansielle krise er ikke opstået tilfældigt. Den var ikke umulig at forudsige, som nogle topfolk inden for finansverdenen og den politiske verden nu påstår. For fremsynede mennesker ringede alarmklokkerne for flere år siden...«

Ja, det kan læsere af Prometheus så sandelig skrive under på. I snart tyve år har vi skrevet spalte op og spalte ned om de uundgåelige konsekvenser af et frit flydende finanssystem og en uhæmmet spekulation i stadig mere fantasifulde »produkter« på bank- og kreditmarkedet. Da Schiller Institutets formand i Danmark, Tom Gillesberg, stillede op til kommunalvalget i København i 2005 under sloganet »Når boblen brister...«, kaldte dagbladet BT det for »nyreligiøst dommedagssludder« og bebrejdede Gillesberg, at han brugte svære ord som »derivater«. I dag vil femten europæiske statsmænd nok snarere kaldet det fremsynet. De fortsatte (i uddrag):

»Størrelsen på den uregulerede

»skyggebankssektor« er vokset konstant de seneste tyve år. Hovedbankerne har været involveret i et spil om »udstedelse og distribution« af yderst komplekse finansielle produkter i temmelig tvivlsomme indpakninger. Og mange banker har haft travlt med at sælge gæld bundet til højrisikable boliglån...«

»Den finansielle krise viser meget klart, at den finansielle sektor ikke er i stand til at regulere sig selv. Der er et behov for at forbedre tilsyn og regulerende regelsæt for bankerne. Der er et behov for at revidere regler for investeringsbanker, kapitalfonde m.fl.. Brugen af finansielle instrumenter (og kreditderivater) må reguleres. Alle finansielle aktører, inkl. kapital- og hedgefonde bør - på linje med bankerne - leve op til kravene om minimumsreserver, og der bør sættes grænser for gældsætning...«

»De hidtil usete stigninger i brændstof- og fødevarerpriser er baggrunden for det finansielle kaos, og er ildevarslen for, hvad fremtiden bringer. Hedgefonde har været medvirkende til at tvinge priserne op. Det er indbyggerne i de fattigste lande, der bliver hårdest ramt. Vi risikerer stigende fattigdom, overbefolkning, statssammenbrud, migration og endnu flere væbnede konflikter.«

Selv om de femten statsmænd ikke åbent inkluderede Lyndon LaRouches navn i listen over dem, som for længst har advaret om krisen, har Prometheus' kilder i finans-

verdenen ikke svært ved at finde tydelige fodaftryk fra den internationale kampagne, som LaRouche og Schiller Institutet har kørt i snart tyve år. Ikke mindst i de afsluttende anbefalinger:

»Det er på tide at etablere en Europæisk Krise-komité, der kan samle ledende politikere (inkl. tidligere stats- og regeringsledere og finansministre), anerkendte økonomer og finanseksperter fra alle kontinenter. Krise-komiteen bør påtage sig følgende opgaver:

- At gennemføre en dybdegående analyse af den aktuelle finanskrisen - set i det bredere perspektiv, vi har beskrevet ovenfor.

- At vurdere de økonomiske og sociale risici for den reale økonomi (særligt i Europa), som finanskrisen afstedkommer

- At foreslå en række initiativer til EU's ministerråd med henblik på at undgå og begrænse krisens virkninger.

- At præsentere en række forslag for EU's Ministerråd, medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd, generaldirektøren i IMF m.fl., der kan begrænse de negative konsekvenser af krisen - at forberede en Global Finanskonference med henblik på at genoverveje regelsættet for de globale finansmarkeder.«

»En Global Finanskonference« er en anden betegnelse for en »Ny Bretton Woods-konference«, som Schiller Institutet har kørt kampagner for over hele verden siden 1997.

Udover fhv. statsminister Poul

Nyrup Rasmussen var brevet underskrevet af: fhv. forbundskansler Helmuth Schmidt, Tyskland; fhv. statsminister og kommissionsformand Jacques Santer, Luxembourg; fhv. statsminister Paavo Lipponen,

Poul Nyrup Rasmussen

Finland; fhv. finansminister Daniel Daianu, Rumænien; fhv. statsminister Göran Persson, Sverige; fhv. finansminister Pär Nuder, Sverige; fhv. premierminister Michel Rocard, Frankrig; fhv. finansminister Ruairi Quinn, Irland; fhv. statsminister Massimo D'Alema, Italien; fhv. kommissionsformand Jacques Delors; fhv. finansminister Hans Eichel, Tyskland; fhv. premierminister Lionel Jospin, Frankrig; fhv. økonomiminister Otto Graf Lambsdorff, Tyskland.

Schiller Institutets internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, bød de femten statsmænds brev velkomment, om end hun fandt, at det kom lidt sent. Men

hun påpegede også, at brevet afslører hvilken afgrundsdyb splittelse i den europæiske politiske elite, som den igangværende økonomiske krise har udløst.

Det blev med al tydelighed afspejlet i en artikel i den britiske avis The Daily Telegraph, den 24. maj, skrevet af avisens mangeårige politiske og økonomiske redaktør Ambrose Evans-Pritchard. Ifølge Evans-Pritchard udgør de femten statsmænds forslag om en gennemregulering af den internationale finansverden den største trussel imod finanscenteret i City of London i mange, mange år. Og han advarer sine venner blandt de britiske politiske kredse om, at europæiske modstandere af den »angelsaksiske kasino-kapitalisme« vil udnytte krisen til at klippe vingerne på de magtfulde kredse i City. Lad os håbe han får ret.

I forvejen er Bretton Woods-diskussionen på mange europæiske læber, fordi den nye italienske finansminister, Giulio Tremonti, fremfører nødvendigheden af et nyt Bretton Woods-finanssystem hvor end han viser sig. Den tidligere franske premierminister Michel Rocard har også promoveret ideen i de franske medier og den russiske økonom Sergej Glazjev har været i de russiske medier, og henvist til den høring, der fandt sted med Lyndon LaRouche i den russiske Duma i 2001, som en farbar vej ud af krisen i det internationale finanssystem.

Poul E. Rasmussen

gjorde man ikke med individuelle skibe, men med flotiller af skibe, som udvandrede på den måde over en periode, der strakte sig over flere hundrede tusinde år.

Så udviklingen af det vi kalder den »moderne civilisation«, eller dets oldgamle udtryk som det fandtes i det gamle Grækenland, kom fra disse storstilede søfartsnavigeringer, hvor man navigerede ved hjælp af stjernerne. Man studerede ting, så som forandringerne i visse planeters karakteristiske bevægelser osv., og udviklede således det, der blev til den moderne astronomi. Dette var grundlaget for at lave kalendere, som er baserede på undersøgelse af karakteristiske forandringer på stjernehimlen, der er resultatet af forandringen på stjernehimlen i løbet af mange tusinde år, hvor istidens søfarende nationer rejste frem og tilbage fra sted til sted.

Ideen om videnskab kom fra dette, fordi ideen om videnskab kommer fra himlen og menneskers observation af stjernehimlens forandringer, hvilket dengang var relevant, især i forhold til årstidernes skiftet, og til forandringer i stjernebillederne i disse perioder.

Den europæiske civilisation, sådan som vi kender den, er udviklet af disse søfartskulturer. Der var meget mere udveksling mellem Europa og de Caribiske Øer i den periode, til og fra Mexico, og visse steder i Mexico findes der beviser på, at den type søfartskultur eksisterede. Datidens skibe kunne tilbagelægge rejsen mellem Europa og de Caribiske Øer på cirka den samme tid, som det senere tog Columbus at tilbagelægge hans første rejse til de Caribiske Øer.

Oldtiden søfartskulturer

I takt med at isen smeltede, og især fra omkring det tidspunkt hvor havvandet fandt vej ind til Det sorte Hav, opstod der flere og flere beboede landområder. Koloniseringen foregik fortrinsvist i kystområder eller langs store floder. Men den dominerende kultur med den højeste kulturelle udvikling, var stadigvæk søfartskulturen. Omkring det 7. århundrede f.Kr. dannede etruskerne, ægypterne og ionerne en alliance

imod Tyre, der dominerede Middelhavet, og ud af denne alliance opstod den europæiske civilisation, som vi nogen gange kalder »den oldgræske kultur«, men det fulde billede er meget mere kompliceret.

Vi begyndte nu gradvist at bevæge os indlands i takt med at gletsjerne smeltede, men over disse lange tidsperioder var de store indlandsområder mindre udviklede, fordi de var mindre effektivt tilgængelige, end søfarten på havene.

Til venstre: Karl den Store (742-814) byggede et netværk af kanaler til transport, som udviklede hele den europæiske økonomi. Til højre: Som udenrigsminister tænkte John Quincy Adams (1767-1848) på lignende vis på, hvordan man med jernbaner kunne sammenknytte hele US - som en kontinental nation fra Canada til Mexico og fra Atlanten til Stillehavet. Midten: Åbningen af Den transkontinentale Jernbane i 1869.

Indlandsområderne åbnes op

Vi begyndte at flytte ind i landet. Karl den Store (747-814) gjorde store fremskridt i denne retning, fordi han planlagde og udviklede et system af indlandske vandveje. Dette system, som Karl den Store planlagde, blev endelig færdiggjort for blot et par årtier siden, da en direkte forbindelse mellem Rhinen og Donau blev åbnet for første gang.

Denne idé om en indenlandsk vandvej, som vi forbinder med

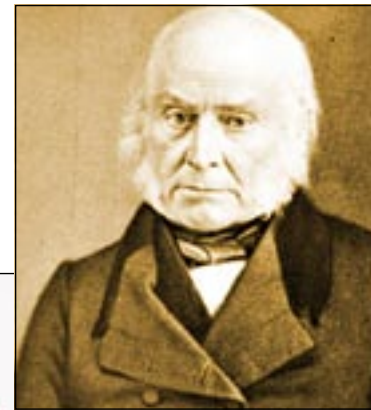
Karl den Store, havde en efterfølger, det såkaldte transkontinentale jernbanesystem, som først rigtigt kom i gang i USA under indflydelse af folk som udenrigsminister John Quincy Adams, der påbegyndte dette projekt. Ideen var, at USA skulle være en kontinental nation. Som udenrigsminister gjorde John Quincy Adams det klart, at USA i fremtiden skulle være en kontinental nation, der strækker sig fra Atlanterhavet til Stillehavet, og fra den canadiske grænse til Mexicos. Denne nation, fra Atlanterhavet til Stillehavet, skulle række ud i solidaritet med folk på den anden side af Stillehavet. Det var den tiltænkte politik for De forenede Stater på langt sigt.

Dette var politikken bag bygningen af de første vigtige jernbaneforbindelser i Pennsylvania og andetsteds i USA, og den senere udvikling med bygningen af det transkontinentale jernbanesystem under Abraham Lincoln. Og De forenede Staters magt var baseret på dette transkontinentale jernbanesystem. Vi udviklede hele området, fra Atlanterhavet til Stillehavet, fra grænsen til Canadas grænse til Mexicos, og ud til Stillehavet. På

Lincolns tid, og i tiden derefter indtil omkring 1876, havde vi udviklet De forenede Stater til at blive den mægtigste nationale økonomi i verden.

Denne proces blev herefter efterlignet i Europa. Den blev f.eks. imiteret i Bismarcks Tyskland og i Rusland under Mendelev. Nu opstod den store såkaldte geopolitiske

dag, er, at vi har udviklet en konflikt imellem det, der blev til Det britiske Imperium og den væsentligste modstander til dette britiske imperium, som også er en engelsktalende nation, De forenede Stater. Lige siden dannelse af USA, men især siden 1876, med Lincolns sejr over Sydstaterne, har den store konflikt på denne planet været mellem to engelsktalende magter. Det kontinentale USA og Det britiske Imperium har været i en vedvarende konflikt, og dette er blevet kaldt »geopolitik«, eller de geopolitiske krige, som blev startet fra det øjeblik, Bismarck blev fyret som Tysklands Kansler af Kejser Wilhelm den II's nevø.

Lige siden har vi været i krige, der handlede om retten til udvikling. Skal de indenlandske områder udvikles, eller skal verden være domineret af søfartsmagterne alene, gennem deres kontrol over havene og vandene.

Depressionen er unødvendig

Der er en tendens til at de, der forsøger at dominere planeten, er afhængige af at fordumme størstedelen af befolkningen, på samme måde som det illustreres i den midterste del af Aiskylos' trilogi »Den trælbundet Prometheus«. Strategien har været at fordumme flertallet og gøre folk sløve, på en måde at få dem til at efterabe aberne, bavianerne eller chimpanserne. Folk skulle hverken lære at udvikle en videnskabelig metode, eller anvende den, men i stedet holde sig inden for vante rammer og traditionelle vaner og ikke forandre sig for meget fra generation til generation. At sørge for at størstedelen af befolkningen er uvidende og levede i en økonomisk tilbagestående tilstand, var karakteristisk for Romerriket såvel som de fleste andre imperier.

Vi er på vej til et system, hvor der ingen grund er til at menneskeheden skal have store depressioner eller krige, af den type vi har set siden 1890. Der er ingen grund til det. Årsagen til disse skyldes trangten til at undertrykke udviklingen i forskellige dele af verden, til fordel for den ene eller anden oligarkiske interesse. Dette er årsagen til, at vi

Franklin D. Roosevelt vs. Winston Churchill

Selv om Roosevelt og Churchill var allierede i 2. Verdenskrig, var de dybt uenige om hvad der skulle ske med kolonierne efter krigen. Churchill ville bevare imperierne, mens Roosevelt ville afskaffe dem. Følgende meningsudveksling fandt sted under et møde i 1941 ved

New Foundlands kyst på krydseren Augusta. Den er genfortalt af Roosevelts søn Elliott, der var med som Roosevelts assistent, i hans bog »Som han så det«.

Churchill: Hr. Præsident, England har ikke et øjeblik i sinde at

give afkald på den begunstigede stilling, det indtager overfor de britiske Dominions. Den handel, der har gjort England stort, skal forsætte, og på de betingelser, der foreskrives af Englands ministre.

FDR: Ser De, det er på disse områder, at der sandsynligvis vil opstå uenighed mellem Dem, Winston, og mig. Jeg er af den faste overbevisning, at hvis vi skal opnå en vedvarende fred, må den indbefatte en udvikling af de tilbagestående lande. Af de tilbagestående folkeslag. Men hvordan kan det gøres? Øjensynlig ikke ved metoder fra det attende århundrede. Altså...

Churchill: Hvem taler om metoder fra det attende århundrede?

FDR: Enhver af deres ministre anbefaler en politik, som fratager kolonierne deres rige produkter, uden at give den indfødte befolkning noget til gengæld. Det tyvende århundredes metoder indbefatter at bringe industrien ud til disse ko-

lonier. Det tyvende århundredes metoder gør folkene rigere ved at hæve deres levestandard, ved at give dem ordentlige skoler, gode sanitære forhold – ved at sikre dem en ordentlig pris for de råmaterialer, deres lands jord rummer.

Churchill: De nævnte Indien.

FDR: Ja, jeg tror ikke, vi kan udkæmpe en krig mod fascistslaveriet, når vi ikke samtidig gør, hvad vi kan, for at befri all verdens folkeslag fra en forældet kolonipolitik.

Churchill: Hvad med Philipinerne?

FDR: Jeg er glad for, at De nævner dem. Disse øer bliver, som De ved, uafhængige i 1946, og de har fået moderne sanitetsforhold, moderne skolevæsen. Analfabeterens antal går støt ned...

Churchill: Der er ingen, der får lov til at røre ved Imperiets økonomiske aftaler.

FDR: De er kunstige...

Churchill: Det er dem, vor

storhed bygger på.

FDR: Fredsslutningen kan ikke indbefatte en fortsat despotisme. Selve fredens struktur kræver og vil også udvirke lighed for alle folkeslag. Lighed mellem folkene indbefatter fuldstændig frihed til handelsmæssig konkurrence..."

Senere, sagde FDR til sin søn Elliot, "Er han ikke en rigtig gammel Tory? En rigtig gammel Tory, af den gamle skole?"

Elliot: Jeg troede et øjeblik, han ville eksplodere, Far.

FDR: Aah, vi skal nok komme til at kunne arbejde sammen....

Elliot: Så længe du ikke nævner ordet Indien.

FDR: Naah, det ved jeg nu ikke rigtigt. Jeg tror nok, vi skal tale lidt mere også om Indien, før vi er færdige. Og Burma. Og Java. Og Indokina. Og Indonesien. Og alle de afrikanske kolonier. Og Ægypten og Palæstina. Vi skal drøfte dem alle."

i dag har denne finanskrisen. Den nuværende depression og krise er unødvendig.

For at forstå kernen af den politik, som USA havde skabt på det tidspunkt Franklin Roosevelt døde, så lad os gå tilbage til 1944. Som USA's præsident organiserede Franklin Roosevelt, hvad der senere blev kendt som Bretton Woods-konferencen. Faktisk var han ikke selv tilstede ved konferencen, men han organiserede den. Kendetegnet for denne konference var den store konflikt mellem Roosevelt og Churchills Storbritannien, hvor den britiske politik var udstukket af John Maynard Keynes. Roosevelts politiske udsyn var, at denne planet aldrig mere skulle domineres af en imperialistisk magt! USA's politiske hensigt efter krigen skulle være at befri alle de nationer, som havde været koloniserede eller semikoloniserede, og hjælpe med til at fremme deres udvikling. I løbet af krigstiden havde USA udviklet et magtfuldt militært industrielt kompleks, hvilket gjorde det muligt at vinde over Hitler, og Roosevelts politik var: »Lad os tage dette store industrielle potentiale, dette kæmpe agro-industrielle potentiale. Lad os mobilisere det, omdanne det til fredelige formål, og lad os befri de koloniserede lande og lignende undertrykte befolkninger verden over. Lad os, med støtte fra USA, udvikle et system af nationalstater, fri for imperier eller koloniale systemer.« Hen imod slutningen af krigen formede Roosevelt alliancer omkring denne politik, og de Forenede Nationer blev dannet med den hensigt at frigøre lande, som havde været koloniserede, give dem deres frihed. Hensigten var at tage den amerikanske teknologi, udviklet under krigen, og omdanne den til fredelige formål for at bruge den til at udvikle de lande, som havde været fattige. I har set, hvad der siden hen er sket.

Truman havde den stik modsatte politik og var faktisk Roosevelts fjende. Efter genembruddet i Normandiet under krigen skete der en politisk drejning mod højre, og folk, der i krigen mod Hitler havde støttet Roosevelt, blev pludselig højreorienterede igen. Roosevelt blev tvunget til at acceptere højre-politikeren, senator Truman, som kandidat til vicepræsidentembedet. Så døde Roosevelt, i foråret samme år, og Truman tog over og slog sig sammen med Churchill og andre om at forsvare kolonisystemet. Lige siden er verden blevet ødelagt af denne beskyttelse af de globale koloni- og semikolonisystemer, som er her den dag i dag – helt unødvendigt.

Derfor er den økonomiske krise, vi står overfor i dag, en følge af denne fortsatte, kolonivenlige politik, kendetegnet af John Maynard Keynes, som Roosevelt kæmpede imod ved Bretton Woods-konferencen.

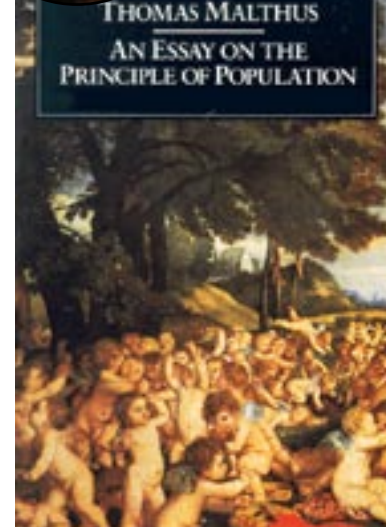
Afrika-politikken folkemord

Det betyder, at når vi i dag skal finde løsninger til spørgsmål, må vi indse, at vi har en global krise. En global krise som hovedsageligt er forårsaget af underudvikling og antiudvikling, og som udspringer af en malthusiansk politik, der under-

trykker teknologisk fremskridt og forhindrer udviklingen og anvendelsen af kernekraft.

Tag politikken overfor Afrika. Siden 1974 har den amerikanske og britiske politik for Afrika været folkemord. Den erklærede politik er: »Afrika er i dag en af verdens største kilder til råvarer. Hvis Afrikas befolkning udvikler sig som frie nationer, hvis de udvikler teknologi, så kommer de til at opbruge nogle af de råvarer, som vi har reserveret til vores fremtidige forbrug!« Derfor, ifølge NSSM-200 (National Security Study Memorandum 200) fra 1974, er det amerikansk og britisk politik at undertrykke reel udvikling i Afrika, for at sikre at råvarerne i Afrika, som er en betragtelig mængde, ikke bliver brugt af de indfødte afrikainere! »Derfor, lad os holde dem på landet, fordummede og sultende, og sørg for at befolkningen ikke vokser for meget.«

De problemer vi har i Sydamerika og presset på Mexico, kommer fra den samme kilde. Fra 1975 og indtil 1982 havde Mexico enorme udviklingsmuligheder! Man havde planer om at bygge 10 atomkraftværker! Man havde planer om at udnytte Mexicos kystarealer, som ikke er særligt beboelige på grund af temperaturproblemer, men hvis man udviklede klimaanlæg og anden kunstig regulering, kunne dette område benyttes. Man kunne bygge jernbaner fra

og andre fik Mexico beskeden: »Bliv på jeres plads og vær et land af fattige.«

I har set, hvad der er sket med den mexicanske befolkning som et resultat af den form for politik, og I finder lignende situationer i Sydamerika og i Afrika. Dette er problemet.

Ved at ødelægge væksten i den potentielle produktive arbejdskraft, per person og per kvadratkilometer, og ved at opbruge – som det nor-

malt sker i en teknologisk stagnerende økonomi – de eksisterende ressourcer, har vi skabt de fysiske betingelser for et finanskollaps. Og her står vi så i dag.

Gå tilbage til Roosevelt

Min politik er at gå tilbage til Roosevelt, fordi hans hensigt ikke blot var et særegent træk ved ham. Roosevelts plan var en velovervejet og bevidst indgriben baseret på hans forståelse af en civilisationskrise.

Vi lever i en verden, som i praksis ikke tror på menneskers ligeværd. Den tror ikke på menneskers ret til at udvikle sig, retten til videnskabeligt og teknologisk fremskridt, retten til sundhedspleje, alle den slags ting. Og det er problemet.

Hvis vi fremmer videnskabeligt fremskridt, som vi kunne gøre det, og som nogle af os forsøger at gøre det hele tiden, ville grundlaget for dette problem forsvinde. Det er i forsøget på at opretholde en vis form for imperialistisk system, under hvilket visse finanskrædre kontrollerer kloden som helhed, at dette problem eksisterer. Under dette system udvikles kloden ikke, så råvarer kan blive bevaret til brug for nogle få privilegerede i fremtiden – og verdensbefolkningen har ikke lov til at blive for stor, den vil faktisk blive nedbragt.

Dette er problemet, og jeg har været involveret i denne kamp i lang tid. Jeg er trods alt veteran fra 2.verdenskrig og har på en måde været tilhænger af Roosevelt lige siden min militærtjeneste. Mange af os i USA, men desværre ikke nok, har forstået følgende: Vi er amerikanere, og det betyder, at ikke kun USA men hele jordkloden vedrører os. At alle nationer på denne planet, specielt de nationer vi deler Amerika med, deler en fælles skæbne og en fælles interesse. Denne interesse består ikke blot i at leve i fred med hinanden, men at have den form for udvikling, som fremelsker fred og velfærd.

Det har vi krænkert.

Tiden er kommet, hvor vi må forandre os. Vi bliver nødt til at reagere med en vis forståelse. Lad mig give udtryk for, hvad nogle af de problemer er, set fra et videnskabeligt synspunkt.

Vernadskij og livets princip

Siden begyndelsen af dette århundrede, det forrige århundrede – jeg glemmer hele tiden, at jeg blev født i det sidste århundrede, og nu er i dette – siden dengang har vi forstået, at universets natur er en smule anderledes, end den måde vi opfattede det på i det 19. århundrede. Denne forståelse kom hovedsageligt fra specielt én persons arbejde, V.I. Vernadskij, den store russiske biokemiker, som for første gang fastslog eksistensen af to begreber i universet, som man indtil da ikke havde forstået. Denne opdagelse blev fuldstændt af ham i 1930'erne, omkring 1936.

Han beviste, at der er tre lag: det yderste lag af planeten Jorden; vi har et underliggende lag, som vi forbinder med det periodiske system, som er det, vi kalder elementerne og isotoperne i det perio-

diske system. Normalt bliver disse anset for at være byggestenene af alt i hele verden, men det er de ikke. For foruden de såkaldte ikkelevende processer på planeten, har vi en voksende masse, relativt set, af produkter fra levende processer. Levende processer og deres produkter.

Vægten af levende processer og deres produkter øges konstant, hvilket får os til at opdage, at der er et andet princip, nemlig at liv, som sådan, ikke udvikler sig fra ikkelevende materiale. Liv i sig selv er et princip, og dette liv overtager mere og

Vladimir Vernadskij (1863-1945). Program fra en russisk konference til Vernadskijs ære, Schiller Institutet var med til at arrangere.

mere af planeten, således at levende processer og deres produkter og bi-produkter, bliver en voksende del af vores planets samlede masse.

Så gjorde Vernadskij en anden opdagelse, som nogen gange bliver misforstået. Ud over opdagelsen af liv som et princip tog han et udtryk fra Frankrig i brug, kaldet »Noosfæren«. Han indså, at udover liv som et princip, så vokser jordens masse også på overfladen som et resultat af menneskeliv og menneskelig intellektuel aktivitet, på en måde, som går ud over aktiviteten af blot levende processer. Det kaldes Noosfæren, og den bliver hele tiden større.

Dette beviser, at ud over det såkaldte »normale« fysiske begreb, som vi har om universet, det fysiske-kemiske begreb om universet, er der to andre principper i universet – foruden det abiotiske princip. Det ene er liv som sådan. Det andet princip er fysisk virkende, fordi det forandrer sammensætningen af vores planet – det er ikke blot liv, men menneskeligt liv. Menneskets kreative åndsevner er fuldstændigt forskellige fra nogen anden form for liv. Menneskelig kreativitet er ikke blot et biologisk produkt, det er af en højere natur. Mennesket er ikke et dyr. Mennesket har en krop som et dyr, som ikke lever ret længe. Men menneskehedens ånd, menneskehedens opdagelser, menneskehedens fremskridt i beherskelsen af universet, lever videre. De store

videnskabsmænd, menneskehedens store kunstnere, har det med at leve videre igennem deres ideer, når disse bliver gentaget af de mennesker, der kommer efter. Ideerne lever videre. Den dyriske krop dør. Sjælen lever videre, ånden lever videre, som udtrykt i resultatet af det levende individs arbejde.

Derfor, når vi planlægger et samfundet, er vi nødt til at skaffe os af med alle malthusianske og lignende ideer. Det er rigtigt, at menneskehedens opbruger visse ressourcer, når vi lever. Men med menneskets sind og med opdagelser, og ved hjælp af teknologiske og lignende gennembrud, så er vi i stand til at forøge menneskehedens styrke, så at denne vækst ikke resulterer i en tilbagegang i samfundet. Med andre ord: Malthus tog fejl! Malthusianerne er samfundets forbandelse.

Igennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt, og ved opdagelser af principper og deres anvendelse, forøger vi menneskets evne til at leve i dette univers. Ikke kun på denne planet, men vi er bestemt til at nå ud til andre dele af universet, i takt med at vi udvikler os.

Derfor er der ingen grund til nogensinde at have en økonomisk depression, en fysisk økonomisk depression – ingen! Hvis vi udvikler vore folks sind, især vore folks kreative åndsevner, og hvis vi benytter os af deres kreative bidrag og stimulerer disse bidrag, er der aldrig nogen som helst grund til at have en fysisk depression på denne planet. Og det er det, vi bliver nødt til at forstå.

Vi har nu nået et punkt, hvor jeg kan forsikre jer om – og nogen vil argumentere imod det, men det er bare folk, der ikke forstår problemet – at hvis vi ikke laver de forandringer, som jeg angav tidligere, hvor jeg beskrev løsningen med de tre nødvendige skridt, så er denne planet dømt til at blive kastet ned i en lang mørk tidsalder, hvor den samlede verdensbefolkning indenfor en overskuelig tidsperiode vil blive skåret ned fra mere end seks milliarder mennesker til mindre end én, og hvor mange sprog og kulturer vil uddø.

Så vi har et valg. Enten siger vi »slut med malthusianisme, slut med den slags politik, som alt for længe har regeret os. Gå tilbage til Roosevelt og glem Keynes og Truman. Lad os udvikle planeten, så vi kan overkomme menneskehedens problemer. Der er ingen grund til nogen som helst malthusianske ideer. Der er ingen nødvendig grund til at opleve den form for depression, som nu har grebet planeten. Hvis vi ikke ændrer vores politik, vil denne planet ikke være egnet til at leve på.«

Så derfor, de af jer som er yngre, de af jer som er i færd med at overtage planeten for de næste 50 år – netop fordi I er yngre – I har 50 år foran jer, cirka 50 år, hvor I kan forandre verden ved hjælp af jeres kreative evner. I kan forandre planeten, ikke blot for at gøre den bedre, men for at gøre den mere beboelig, for at gøre den til et sted, hvor flere mennesker kan leve, og hvor skønne kunstneriske og andre bedrifter, som er skabt tidligere i menneskehedens historie, ikke går tabt. Hvor vi bekræfter menneskets udødelige sjæl, som fuldstændig adskiller os fra dyrene – og så handler derefter.

Tak.

FØDEVAREPRODUKTION

Den 10. maj udsendte Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Helga Schiller, med følgende dramatiske indledning: »Med flammende bogstaver varslers skrifterne. Hvis ikke det i de kommende dage og uger lykkes os at få den såkaldte globaliserede verden til at seret en **fordobling af verdens fødevarerproduktion**, vil konsekvenserne for verden

Med flammende bogstaver varslers skrifterne på væggen en humanitær katastrofe uden fortælle. Hvis ikke det i de kommende dage og uger lykkes os at få den såkaldte globalisering stemplet som en fiasko, og hurtigst muligt får mobiliseret en fordobling af verdens fødevarerproduktion, vil konsekvenserne for verden som helhed blive fatale!

Vi befinder os i nødsituation: Siden oktober 2007 har mangel på fødevarer udløst voldelige optøjer i mere end fyrre nationer. Ifølge Rajat Nag, administrerende leder af Den Asiatiske Udviklingsbank, er en milliard mennesker i Asien allerede alvorligt truet af hungersnød, og i Afrika, Latinamerika og blandt den fattige befolkning på de andre kontinenter ser yderligere en milliard mennesker samme skæbne i øjnene. Men ifølge Jacques Diouf, chef for FN's landbrugs- og fødevarerorganisation FAO, har hans organisation siden december været ude af stand til at rejse sølle 10,9 millioner euro til opkøb af sædekorn til fattige landmænd i udviklingslandene. De rige lande er simpelthen ikke villige til at støtte udviklingslandene med penge, såsæd og investeringer i infrastruktur, sagde Diouf på en FAO-konference om Latinamerika, der fandt sted i Brasilia i midten af april.

Jean Ziegler, FN's særlige rapportør fra programmet »Ret til Føde«, pegede på yderligere et aspekt af krisen, nemlig, at forbrændingen af mad som biobrændsel er en »forbrydelse mod menneskeheden«. »For at vi kan fylde tanken med ethanol og ren økologisk samvittighed, må mennesker i Den tredje Verden sulte (endog dø – HZL)«. Om de sultoptøjer, der har været resultatet, sagde Ziegler: »Disse opstande er skabt af den yderste fortvivlelse hos mennesker, som frygter for deres liv, og som, hjemmøgt af denne angst, søger ud i gaderne.«

Og dette er kun begyndelsen. Så længe de »rige« lande fortsætter deres nuværende politik, dvs. en doktrin om frihandel, der håndhæves af verdenshandelsorganisationen WTO, EU-kommisjonen m.fl., vil fødevarermarkeder og spekulanter udnytte den stadig voksende systemkrise i den internationale finansverden til at maksimere deres profit og hælde

benzin på det allerede brændende inflationsbål, uden at det på nogen måder kommer landmænd og landbruget til gavn. Og fortsætter alverdens centralbanker med deres nuværende praksis, hvor de i desperation misbruger skattepenge til at dække hullerne efter de private bankers enorme spekulative tab, kommer vi til at opleve en hyperinflation, som den i Weimar-Tyskland i 1923, og den vil sprede sig som en steppebrand over hele jordkloden.

Under sådanne forhold vil voldsomme storme af sultne mennesker i oprør feje hen over hele planeten, indtil menneskeheden synker ned i en ny, sort Middelalder af kaos, bandekrig og en hastigt voksende overdødelighed — eller, indtil retfærdighed og et liv i værdighed for alle mennesker på jorden er tilvejebragt.

Malthusianske aksiomer

FN forudsiger en befolkningsvækst på 33% frem til 2050, dvs. en stigning fra de nuværende 6,7 milliarder til ca. ni milliarder mennesker. Behovet for fødevarer vil stige tilsvarende, og hvis vi tilføjer de ca. to milliarder mennesker, der her og nu er underernærede, vil en fordobling af verdens fødevarerproduktion være et udmærket skøn og mål, som vi kan orientere vores planlægning henimod.

Man skal lede længe for at finde et politisk spørgsmål, der er bedre egnet til at afsløre oligarkiets (fåmandsvælde) aksiomatiske tankegang, end den situation, vi står i lige nu. Den gængse verdensanskuelser, der har USA og Europa som udgangspunkt, anser den forudsete befolkningsvækst for at være en trussel, der bringer uoverstigelige

udfordringer med sig: Masseimmigration af fattige mennesker til de industrialiserede lande og en tilspidset kamp om råstoffer (hvoraf de fleste findes i de fattige lande). Denne holdning kom blandt andet til udtryk i en tale, som chefen for den amerikanske efterretningstjeneste CIA, Michael V. Hayden, holdt på Kansas Universitet for nylig. Han gjorde gældende, at befolkningsvæksten primært finder sted i lande i Afrika, Asien og Mellemøsten, altså områder, hvor en sådan vækst ikke kan understøttes rent økonomisk, og at dette derfor vil lede til en voksende fare for volds handlinger, oprør og ekstremisme.

Samme oligarkiske standpunkt er at finde i et skandaløst strategioptlæg fra fem pensionerede generaler (»Towards a Grand Strategy for an Uncertain World«, »Hen imod en Omfattende Strategi for en Usikker Verden«, skrevet af general Klaus Naumann fra Tyskland, feltmarskal Lord Inge fra Storbritannien, general John Shalikashvili fra USA, admiral Jacques Lanxade fra Frankrig og general Henk van den Bremen fra Holland, og fremlagt på NATO-topmødet i Bukarest den 2.-4. april, 2008 -red.). Ifølge disse fem fhv. forsvarschefer, står befolkningsvækst og den ulige fordeling af den demografiske kurve på de forskellige kontinenter som den første af verdenssamfundets seks største udfordringer. De mener, at dette punkt udgør den største trussel imod vores velstand, politiske system og energisikkerhed. Modellen for en sådan malthusiansk, imperialistisk verdensanskuelser kan kun være det famøse sikkerheds-memorandum, National Strategic Study Memorandum 200 (NSSM 200), som Henry Kissinger skrev i 1974, og som allerede dengang erklærede alle verdens råstoffer for at være af strategisk sikkerhedsinteresse for USA.

Sandheden er, at den oligarkiske model, som Richard Nixon, Henry Kissinger og George Shultz satte i værk den 15. august 1971, hvor Roosevelts Bretton Woods-system

Manden der tanker biobrændsel, siger til de sultende: »Desværre. Jeg har travlt med at redde planeten«. Fra en avis i Al Gores hjemstat Tennessee.

Rispanik i Filippinerne. Prisen på ris

med faste valutakurser blev bragt til ende og økonomien systematisk dirigeret i retning af uhemmet og ureguleret frihandel, har vist sig at være en åbenlys fiasko. Paradigmeskiftet i 1971, hvor man vendte ryggen til industriel produktion og i stedet kastede sig over spekulation med en ukontrolleret udstedelse af kreditter i de såkaldte offshore-bankcentre, som eksempel Caymanøerne, hvor 80% af alle hedgefonde har deres hovedsæde, var det, der lagde grunden til den kasinoøkonomi, der er vokset frem i dag.

Fra dengang og frem til i dag har hver eneste begivenhed skridt for skridt bragt os i retning af den neoliberale model: Oprettelse af euro-dollar markedet i begyndelsen af 70'erne; det iscenesatte »oliekrise«-fupnummer i 1974; stramningerne af IMF's lånebetingelser i 1975; Carter-regeringens angreb på »udviklingslandenes merkantilistiske tendenser« i 1977; føderalbankchef Paul Volkers hørentepolitik i 1979; 1980'ernes »Reaganomics« og »Thatcher-økonomi« med de gigantiske firmasammenlægninger og fjendtlige overtagelser, der karakteriserede en hastigt accelererende karteldannelse; Alan Greenspans mirakuløse opfindelse af »kreative finansieringsinstrumenter« umiddelbart efter børskrakket i 1987 og den uhemmede globalisering, med dens udlicitering af industriel produktion til lande med »billig arbejdskraft«, der fulgte i kølvandet på Sovjetunionens opløsning i 1991. Alle disse skridt pegede i samme retning.

Bag om sultkatastrofen

Det er i denne sammenhæng, vore dages hastigt eksploderende sultkatastrofe skal ses. Oprindeligt,

altså siden 1957, var Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs fælles landbrugspolitik designet til at sikre befolkningen en tilstrækkelig fødevarerforsyning til rimelige priser, samtidig med at landmændene fik en hensigtsmæssig indkomst og landbrugsproduktionen blev øget. Men med introduktionen af en uhemmet globalisering fik helt andre og modsatrettede kriterier forrang. Landbrugsreformen i 1992 introducerede faldende forbrugerpriser: Kød faldt med 20%, korn 30% og mælk med 15%. Men der var ingen tilsvarende kompensationer til landmændene. I stedet blev de tilbudt økonomiske tilskudsordninger baseret på »økologiske kriterier«.

Man overtalte landmændene til at acceptere de nye ordninger med argumentet om, at de måtte »fastholde deres verdensmarkedsandel«. Med andre ord, de skulle blive i stand til at konkurrere mod billige landbrugsprodukter fra den øvrige verden. I virkeligheden betød det, at mange landmænd blev tvunget til at dreje nøglen om, mens andre kun kunne drive deres landbrug som deltidsbeskæftigelse. Dermed blev en karriere som landmand ikke just tillokkende for de unge, og det har resulteret i et tab af mange familielandbrug.

Med den sidste forhandlingsrunde i frihandelsorganisationen GATT, den såkaldte »Uruguay-runde«, blev der for alvor sat fart i udviklingen hen imod frihandel. Tidligere havde man behandlet spørgsmål om landbrugsproduktion ud fra hensyn til forsyningsikkerhed. Det var nu slut, og i stedet forpligtede man hinanden til at følge strikse regler for frihandel. Man gav efter for fødevarerkartellernes krav om maksimal profit.

NEN SKAL FORDOBLES

Helga Zepp-LaRouche, en appel til verdens politiske ledere på væggen en **humanitær katastrofe** uden fortilfælde. Den stemples som en fiasko og hurtigst muligt få mobilisering som helhed blive fatale!»

er fordoblet det seneste år.

Siden da er millioner af landmænd gået fallit, og karteldannelsen har grebet om sig i et sådant omfang, at FAO gennem de seneste fem måneder har været ude af stand til at skrive sølle ti mio. euro sammen, til – her midt i sultkatastrofen – at give fattige lande såsæd til deres marker, såsæd som helt og aldeles kontrolleres af bare tre firmaer.

Udskiftningen af GATT, der trods alt havde form som et forum for multilaterale aftaler mellem lande, med verdenshandelsorganisationen WTO, der er et overstatsligt bureaukrati med vidtrækkende selvstændige beføjelser, åbnede for endnu en runde af afreguleringer med afskaffelse af alle handelsbarrierer, som ikke var bundne til fælles handelsaftaler og en »harmonisering« af medlemslandenes standarder. Og atter en gang var det

fødevarer-kartellerne, der fik størst gevinst af endnu et skred hen imod uhemmet frihandel. Efterfølgende har aldeles anonyme »ekspertpaneller« fra WTO haft beføjelser til at straffe de lande, der måtte kræve den frie handel, uden at disse »eksperter« på nogen måde har måttet stå til ansvar for deres handlinger overfor vælgere i noget land.

I EU havde »Agenda 2000« og landbrugsreformen i 2005 til formål at øge tempoet i nedbringelsen af overskudslagene (og dermed fjerne fødevarereserverne og sænke eksporten). I stedet for en fastsættelse af paritetspriser, som kan dække produktionsomkostningerne, får landmændene kompensation for at lade jord stå brak og for at overholde komplet arbitrære miljøbeskyttelsesregulativer. Resultatet har været en stadig øget nedlæggelse af

de uafhængige familielandbrug.

Tysklands fhv. økonomiminister (og siden hen forbrugerbeskyttelsesminister) Renate Künast, og landbrugsminister Franz Fischler havde absolut ret, da de påpegede, at landbrugsreformen i 2005 ville udløse en systemisk forandring af landbrugserhvervet. Dengang bemærkede Fischler kynisk, at de tvungne prisnedsættelser også ville føre til et fald i udbytte per hektar, fordi landmændene ikke længere ville have råd til kunstgødning og pesticider.

Senere fik landmændene et kortvarigt økonomisk opsving, da EU introducerede støtteordningerne til dyrkning af biobrændsel – med alle de fornævnte katastrofale konsekvenser. Her er det passende at påpege, at pioneren indenfor brugen af fødevarer til produktion af ethanol var Italiens diktator Benito Mussolini.

Under ledelse af WTO og EU-kommissionen reduceredes de industrialiserede landes produktionskapacitet, alt i mens udviklingslandene blev tvunget til at eksportere billige fødevarer for at tjene penge til afdrag på udenlandsgælden – ofte på trods af, at deres egen befolkning ikke var tilstrækkeligt forsynet med mad. Så for enhver, der kan se og høre, står Det britiske Imperiums frihandelssystem og »Manchesterkapitalismen« afsløret som økonomisk og moralsk bankerot.

Heldigvis er der også modstand imod WTO's og EU's folkemordriske frihandelspolitik. I de seneste uger har Frankrigs landbrugsminister Michel Barnier og Tysklands forbrugerbeskyttelsesminister Horst Seehofer startet en kampagne rettet direkte imod EU's nuværende politik. Barnier har indledt en kampagne over hele Europa til forsvar for den gamle fælles landbrugspolitik. Netop den politik, som flere frihandelsfanatikere (heriblandt David Spector, kommentator på The Fi-

nancial Times i London og professor ved Paris' School of Economics) kræver fuldstændigt afskaffet, selv midt i den igangværende sultkatastrofe. Barnier går i rette med forestillingen om, at fattige lande skal eksportere mad til de rige lande. Han kalder det en total afvigelse fra virkeligheden, for det er præcis den politik, der har ødelagt uafhængige landbrug og den lokale produktion i de fattigste lande. I stedet kræver Barnier, at Afrika, Latinamerika og Asien indfører deres egen fælles landbrugspolitik – altså et protektionistisk paritetssystem.

Foranstaltninger, der haster

Der findes kun ét svar på det morderiske frihandelssystem: åbenlyse fallit. Vi har brug for en verdensomspændende mobilisering for at gennemføre en fordobling af landbrugsproduktion så hurtigt som overhovedet muligt.

WTO, som vi kender det i dag, må opløses øjeblikkeligt.

Frem til FAO's konference i Rom den 3.-5. juni, må alle midler, også særdeles ukonventionelle midler, tages i anvendelse for sikre, at FAO iværksætter et program for at øge landbrugsproduktionen overalt i verden. Dette må inkludere en ny »grøn revolution«, samt en række tiltag til udvidelse og opbygning af infrastruktur, opbygning af fødevarerforarbejdende industrier i de udviklingslande, der endnu ikke har dem, og til vandings- og overrislingsanlæg.

Diskussionen om en ny og retfærdig økonomisk verdensorden må stå øverst på dagsordenen. Da det nu er blevet et spørgsmål om menneskehedens fremtidige overlevelse, må der snarest muligt indkaldes til et ekstraordinært møde i FN's Generalforsamling med dette punkt på dagsordenen.

Et nyt Bretton Woods-system og en »New Deal« for hele verden i

præsident Franklin D. Roosevelts ånd – hvilket mange økonomer og regeringsledere længe har krævet – må øjeblikkeligt blive temaet for en hasteindkaldt konference med deltagelse af stats- og regeringsledere, der nu må beslutte at skabe et nyt globalt finanssystem, under hvilket alle nationer har ret til og mulighed for udvikling. Der må skabes enighed om en genopbygning af verdensøkonomien med etableringen af et gigantisk infrastrukturprojekt, kaldet Den eurasiske Landbro, som sin hjørnesteen.

I Den amerikanske Uafhængighedserklæring – som Schiller Institutet adopterede som sin egen formålsparagraf på den stiftende konference i 1984 og som vi, med ganske få formuleringsskiftninger, gjorde alment gældende for alle verdens lande nationer – står der:

»Vi anser disse sandheder for selvindlysende: At alle mennesker er skabt lige, at de af deres Skaber har fået visse umistelige rettigheder og at i blandt disse er retten til liv, frihed og stræben efter lykke«.

Denne menneskerettighedserklæring må gælde den dag i dag – for alle mennesker på denne jord. Vi har brug for mænd og kvinder, som er villige til at kæmpe med lidenskab og kærlighed for ideen om en retfærdig verdensorden, en verden i hvilken et fællesskab af nationer kan leve sammen i fred og menneskelig værdighed. Liv, frihed, og lykke betyder frem for alt, at alle har nok at spise og at fattigdom er udyddet – et mål vi har alle de nødvendige teknologiske midler til at nå.

Hvorvidt vi kan realisere denne vision, eller hvorvidt vi i stedet fremskynder et sammenbrud af hele menneskehedens, er det spørgsmål, der bestemmer, hvorledes hver enkelt af os vil blive opfattet af historien.

SLUT MED DET BRITISKE FRIHANDELSSYSTEM

af Poul E. Rasmussen

Helga Zepp-LaRouches dramatiske appel var en del af Schiller Institutets internationale mobilisering forud for FN's fødevarereorganisation FAO's topmøde i Rom den 3.-5. juni, med det formål at få den hastigt voksende globale sultkatastrofe sat øverst på dagsordenen i stedet for emner som »klimaforandringer« og »biobrændsel«, der var topmødets oprindelige tema. Som nævnt andet steds blev appellen fremlagt for Folketingets Udenrigsudvalg den 22. maj af en delegation under ledelse af formanden for Schiller Institutet i Danmark, Tom Gillesberg, hvor udvalgsformand Gitte

Seeberg bekendtgjorde, at hun selv at være blandt de danske deltagere på FAO's konference. Den 28. maj blev appellen tillige fremlagt for Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.

I USA er appellen blevet rundsendt til de politiske kontorer i Washington, og fra alle egne af landet har folkevalgte politikere, fagforeningsledere, landbrugsledere og andre udtrykt deres fulde støtte til Helga Zepp-LaRouches politiske initiativ.

Og mens almindelige danskere måbende kan konstatere, at fødevarerkrise så sandelig er en brutal og ubehagelig virkelighed, når de

studerer prisskiltene i supermarkederne kølediske, så har de globale aspekter langsomt indfundet sig i alverdens medier. Herhjemme bragte DR Nyhederne i slutningen af maj en ugelang føljeton med krisens mange sørgelige ansigter rundt om i Den tredje Verden.

Samtidig begynder de første regeringer at tage nationale politiske skridt til at beskytte deres befolkninger og imødegå den voksende krise. I Rusland annoncerede premierminister Vladimir Putin og landbrugsminister Alexej Gordejev på en landbrugskonference den 19. maj, at den russiske regering vil tage alle midler i brug for at øge

den russiske fødevarerproduktion, om nødvendigt med både støtteordninger og protektionistiske tiltag.

På et topmøde mellem europæiske og latinamerikanske regeringsledere i Perus hovedstad Lima den 16. maj opfordrede Argentinas præsident Cristina Fernandez De Kirchner sine europæiske kolleger til at gå med i en »strategisk alliance« for en teknologisk opgradering af de latinamerikanske landes landbrug som et væsentligt bidrag til en løsning af fødevarerkrise. En uge senere meddelte den argentinske regering, at landets nationale støtteordninger, der skal sikre stabile hjemlige fødevarerpriser, vil blive

forstærket.

I Afrika har de eksploderende fødevarerpriser tvunget flere regeringer til at indføre loft over pristigninger og yde offentlig støtte til det lokale landbrug, også selv om det kan udløse brutale sanktioner fra Verdenshandelsorganisationen WTO. Samtidig har manglen på nødhjælp tvunget FN's Fødevarerprogram til at indføre »triage« blandt de 82 lavindkomst lande, der er afhængige af fødevarerhjælp. Derfor har Senegals præsident Abdoulaye Wade brudt med WTO's regler og indført et omfattende støtteprogram

Forsættes side 10

Forsat fra side 9

for korn, ris, maniok, mælk, kød og majs til kvægholdet. Også i Malawi bryder man med »det frie markeds regler« og indfører offentligt støtte til kunstgødning. Lignende tiltag er undervejs i Filippinerne, der engang var helt selvforsynende med ris, men som under IMF og WTO

skal være »folkets infrastruktur«, der vil bringe velstand til samfundene, og de mennesker der lever der.«

Madsikkerhed vs. frihandel

Ifølge FN's fødevareorganisation FAO's seneste opgørelse er næsten 2 mia. mennesker truet af sult og underernæring. Tyve års

brugspolitik, CAP, blive revet op med rode, og de europæiske landmænd miste mere end 30 mia. euro i støtte. Tusinder vil blive tvunget fra gården, og døren vil blive åbnet for »amerikanske tilstande«, hvor man over de seneste femten år har set en uahæmmet karteldannelse i selve produktionen. I store dele af det midtvestlige USA eksisterer det traditionelle familieejede jordbrug ikke længere, for gårde og jorde ejes og drives direkte af slagterikoncerner eller kornselskaber. Og i den sædvanlige jagt på profit er store dele af produktionen naturligvis lagt om til biobrændsel.

Blandt de kræfter, der skubber hårdtest på for at få »Doha-runden« afsluttet og iværksat næste fase i liberaliseringen af verdenshandelen med fødevarer, er EU's repræsentant i WTO, Peter Mandelson, og EU's landbrugskommissær, Mariann Fischer-Boel. Men der er også modstand. Den franske landbrugsminister Michel Barnier har i meget stærke vendinger angrebet WTO's generaldirektør Pascal Lamy for bevidst at ville underminere EU's fælles landbrugspolitik, CAP, og har som modtræk foreslået at de hårdest ramte lande i Afrika og Latinamerika indgår fælles landbrugspolitiske aftaler, med CAP som forbillede.

Og den franske modstand imod WTO kan få endnu større vægt, når Frankrig overtager formandskabet i EU den 1. juli. Derfor havde Pascal Lamy og Peter Mandelson satset alt på et hurtigt gennembrud i de igangværende WTO-forhandlinger i Geneve. Det ville have gjort det muligt at løfte Doha-runden op på

hastige skridt på vej mod et totalt sammenbrud.

Og oprøret mod den neokolonialistiske frihandelspolitik satte også stærkt præg på FAO's konference i Rom. Repræsentanter for LaRouches Ungdomsbevægelse og reportere fra Lyndon LaRouches amerikanske tidsskrift Executive Intelligence Review, som deltog i både møder og pressekonferencer, meldte om udbredt og indædt modstand mod WTO. Især bag kulisserne, for tredivårs benhårdt vestligt ideologisk frihandelsdiktatur har lært de fleste diplomater fra Den tredje Verden at udtrykke sig varsomt, når det gælder »følsomme spørgsmål«.

Alligevel tog repræsentanter fra Argentina, Venezuela og Cuba bladet fra munden, da konferencen sluttede med sølle 8 mia. dollars til uspecificeret hjælp til de lande, der er hårdest ramt af fødevarekrisen. Cubas viceminister for økonomisk samarbejde, Orlando Requeijo sagde, at konferencens slutdokument afspejlede »en manglende politisk vilje hos landene i Nord til at nå frem til en retfærdig og varig løsning på den verdensomspændende fødevarekrise«. En repræsentant fra Venezuela udtrykte det således: »Verden har tabt en historisk chance på gulvet. 900 mio. sultende ikke kan vente«.

Med FAO's helt utilstrækkelig indsats overfor den globale fødevarekrise og det snarlige sammenbrud i WTO er det britiske imperialistiske frihandelssystem simpelthen nået til vejs ende, skrev Helga Zepp-LaRouche i en artikel i Executive Intelligence Review den 13.

ministerplan allerede inden udgangen af juni og det ville have været et effektivt middel til at afspore FAO-konference i Rom. Med et frisk gennembrud i hånden kunne man have afvist enhver snak om fødevaresikkerhed med henvisning til en snarlig liberalisering af verdenshandelen under en afsluttet Doha-runde.

Men sådan gik det ikke. Den 2. juni aflyste en skuffet WTO-mødeleder i Geneve alle fremtidige forhandlinger. Afstanden mellem de rige industrialiserede lande og den øvrige verden var simpelthen for stor. Og et hasteindkaldt panikmøde mellem de såkaldte G-6-lande, dvs. EU, USA, Brasilien, Japan, Kina og Indien, i Paris den 5. juni gjorde hverken fra eller til. WTO er med

»Atomer for Fred« og »Den grønne revolution« blev der i årene efter 2. Verdenskrig opbygget moderne landbrug, energianlæg, vandprojekter og infrastrukturprogrammer over alt på kloden. Fødevaresikkerheden voksede, og det samme gjorde levestandarden. Denne positive udvikling fik en brat ende i begyndelsen af 1970'erne, da Nixon-regeringen afmonterede Franklin D. Roosevelts finanssystem fra Bretton Woods-konferencen i 1944, og Storbritanniens prins Philip leverede startskuddet til en irrationel antidenskabelig miljøbevægelse på den såkaldte »Earth Day« den 22. april 1970. Siden da er det gået støt ned ad bakke.

En opgørelse over verdens kornproduktion viser, at der i 1970 blev produceret 0,292 tons korn per indbygger. Det vokser langsomt og langsomt frem til 1990, hvor produktionen topper på 0,372 tons, hvorefter den stagnerer, og i 2007 var verdens kornproduktion per indbygger faldet til 0,315 tons. Det er denne tendens, der må og skal vendes.

LaRouche PAC's memorandum til det Demokratiske Parti gennemgår nogle af de mange udviklings- og infrastrukturprojekter, som LaRouches internationale politiske bevægelse og Schiller Institutet har fremlagt over de seneste 30 år. Og der fremlægges et 11-punkts-program for en hurtig politisk indgriben overfor den truende globale sultkatastrofe:

1) Alle lande må øjeblikkeligt bryde enhver forbindelse til de britisk-dominerede frihandelsorganisationer WTO og NAFTA.

2) Enhver offentlig produktionsstøtte til biobrændsel skal øjeblikkeligt afsluttes. Dyrk mad i stedet!

3) Regeringer opfordres til at, om nødvendigt, indføre protektionistiske foranstaltninger, herunder paritetspriser i landbrugsproduktionen, lavt forrentede lån til investeringer i landbrugssektoren og i infrastrukturprojekter og beskyttende told og afgifter på importerede fødevarer.

4) Indgreb overfor og opbrydning af karteldannelse indenfor handel med fødevarer, i særdeleshed den helt urimelige patentudtagning på plantearter og sædekorns genetiske sammensætning.

5) En øjeblikkelig fastfrysning af tvangsauktioner i landbruget.

6) Offentlige støtteordninger til dækning af de øgede omkostninger til brændstoffer og kunstgødning.

7) Geninddragelse af braklagte arealer i fødevareproduktionen.

8) Internationalt samarbejde om afsaltningsanlæg og andre vand- og overrislingsprojekter samt en afbrydelse af alle foranstaltninger, der af »miljøhensyn« leder vand væk fra landbrugsarealer.

9) Forpligtende samarbejde mellem landene om tilvejebringelsen af nødforsyninger af fødevarer.

10) Etableringen/genetableringen af offentlige nød- og reserve-lagre af fødevarer.

11) En international optælling af de faktiske kornlagre og husdyrbestande skal gennemføres hurtigst muligt.

Hør et interview med Helga Zepp-LaRouche på Radio Gold i Ghana og gfmradio fra London på:

www.schillerinstitut.dk/ghana

Søndag den 1. juni havde den officielle ægyptiske avis Al-Ahram en større dækning af fødevarekrisen. Mubaraks forestående rejse til FAO-topmødet i Rom diskuteres og Helga Zepp-LaRouches appel for en doubling af verdens fødevareforsyning dækkes udførligt. Hun omtales i avisen som hustruen til den fremragende amerikanske økonom Lyndon LaRouche. Ovenstående er et billedudsnit fra Al-Ahrams hjemmeside. Læs mere på larouchepac.com.

er blevet en af verdens største importører. Nabolandet Malaysia planlægger ligeledes at genetablere selvforsyning.

På det Verdensøkonomiske Forum i Sharmel-Sheikh den 18. maj gik Egyptens præsident Hosni Mubarak hårdt i rette med den kyniske finansspekulation i fødevarer og den politiske promovning af biobrændsel: »Verden befinder sig midt i en akut økonomisk krise, der tog sin begyndelse med sammenbruddet af det amerikanske bolig- og kreditmarked, netop som forventningerne til den globale økonomiske vækst begyndte at falde. Alvorlige inflationsstrømme skyller nu rundt på kloden, og vi oplever rekordhøje prisstigninger på energi, grundlæggende fødevarer og råstoffer. At sikre fødevareforsyningerne til de fattigste er en afgørende udfordring, som ikke må bringes i fare på grund af spekulation, der driver fødevarerpriserne i vejret eller af ønsker om at anvende mad som brændstof i bilerne.« Præsident Mubarak lovede at bringe disse emner på banen under FAO-topmødet i Rom.

Egypten og det øvrige Afrika har også fået sig en ny allieret. På den 4. Internationale Konference i Tokyo om Udvikling i Afrika, TICAD IV, den 28. maj, forsikrede premierminister Yasuo Fukuda, at Japan vil engagere sig i en massiv udvikling af landbruget i Afrika. Og i direkte tråd med Helga Zepp-LaRouches internationale appel, opfordrede han til en fordobling af verdens produktion af ris (fra 14 mio. tons til 28 mio. tons) indenfor de næste 10 år. Han fortsatte: »Med sine omfattende landbrugserfaringer er Japan villig til at samarbejde med lande og internationale organisationer i udviklingen af overrislingsanlæg, forbedring af rissorter og uddannelsen af landbrugsmedarbejdere ... Her ved denne historiske skillevej ønsker Japan at gå skulder ved skulder med den afrikanske befolkning. Det allervigtigste i fremskynelsen af vækst i Afrika er udviklingen af infrastruktur. Og den infrastruktur, som Japan vil medvirke til at opbygge,

globalisering under GATT og WTO har flyttet stadig større dele af verdenens fødevareproduktion væk fra lokale og regionale markeder og ud på det såkaldte »verdensmarked«, hvor den nu er genstand for kynisk finansiel spekulation, med dramatiske prisstigninger til følge. Prisstigninger, som hverken kommer lokale landmænd, købmænd, mejerier eller slagtere til gode. »Verdensmarkedet« kontrolleres fuldstændigt af store multinationale selskaber som Unilever, ADM, Cargill og Bunge. Disse store fødevarekarteller har i dag et større monopol på verdensmarkedet, end Det østindiske Kompagni havde under Det britiske Imperiums velmagtsdage. Og med skiftet fra lokale markeder til det monopolstyrede »verdensmarked« er lande, der tidligere har været selvforsynende, blevet afhængige af import, fordi de af WTO er blevet tvunget til at opgive nationale støtteordninger. Samtidig opkøber udenlandske investorer hundrede tusinder af hektarer god landbrugsjord i Mozambique, Tanzania og andre afrikanske lande til opdyrkning af giftige planter, som jatropha og andre hurtigt voksende afgrøder, til brug som biobrændsel, der sælges i Europa og USA med skatteyderfinansieret »miljøstøtte«. I Indonesien og Malaysia erstattes den lokale produktion af ris med palmeolie til hollandske og europæiske benzintanke (se også Prometheus maj '08).

På denne dystre baggrund burde Helga Zepp-LaRouches appel om en fordobling af verdens fødevareproduktion være selvløslig og uden væsentlig politisk modstand. Men så simpelt er det desværre ikke. Netop nu, hvor fødevaresituationen for millioner af mennesker forværrer dag for dag, time for time, kæmper magtfulde politiske kredse i Europa sammen med finansverdenen i City of London indædt på at få afsluttet den seneste forhandlingsrunde i Verdenshandelsorganisationen WTO, den såkaldte »Doha-runde«. Med det nuværende forhandlingsoplæg vil de sidste rester af EU's fælles land-

Dengang som i dag: Britisk imperiepolitik betyder hungersnød

Den nuværende bølge af fødevaremangel og **global hungersnød** burde ikke overraske nogen, der kender til Det britiske Imperiums frihandelspolitiske historie. For at underbygge dette bringer vi her denne artikel fra Schiller Instituttets arkiver, skrevet i 1991.

Af Paul Glumaz

Før Hitler var der Storbritannien og den britiske udhungningspolitik i Indien.

Mens mange ser med afsky på hungersnøden i Afrika, der er forårsaget af institutioner som Den internationale Valutafond (IMF) og GATT [forgængeren for Verdenshandelsorganisationen WTO -red.] samt kornkartellerne, er det få der er klar over, at briterne i det forrige århundrede var foregangsmænd for denne politik. Her følger en kort gennemgang af den britiske udhungningspolitik i Indien fra 1764 til 1914, hvor briterne bevidst anvendte hungersnød og fødevarekontrol som det væsentligste middel til at herske og regere.

For at forstå spørgsmålet om hungersnød i Indien, må man begynde med den kendsgerning, at Indiens klima er kendetegnet ved regntiden. Vejret følger et mønster, hvor et område i det meste af året har tørt vejr, hvorefter der kommer en periode med kraftig regn. I løbet af et årti udebliver regntiden mindst en gang i et område.

Traditionelt landbrug i Indien og andre lande tog altid højde for dette ved at lægge fødevarer til side lokalt i landsbyerne, som sikrede, at der ville være tilstrækkeligt med mad under tørkeår. De centrale myndigheder, hvad enten det var en hinduprins eller en stormogul, ville ophæve skatteopkrævningen i denne økonomisk usikre periode. Først det britiske styre var det indforstået, at hungersnød måtte undgås, hvis de centrale myndigheder skulle have nogen som helst berettigelse som hersker over et område. Briterne ændrede alt dette.

Som B. M. Bhatia skriver i sin bog fra 1967, »Famines in India« (Hungersnød i Indien): »Fra omkring begyndelsen af det 11. århundrede til slutningen af det 18., var der fjorten større udbrud af hungersnød«. Det er cirka to per århundrede. Under Det østindiske Kompagnis styre i perioden fra 1765-1858 var der seksten større udbrud af hungersnød, otte gange flere end normalt. Derefter, under det britiske kolonistyre fra 1859-1914, var der i Indien omfattende hungersnød gennemsnitligt hvert andet år, eller 25 gange mere end normalt før briternes herredømme! Mens resten af verdens befolkning voksede på grund af teknologisk fremskridt, forblev Indiens befolkning, før 1914, på 220 millioner i mere end hundrede år.

Udbredt hungersnød, stort set hvert andet år, forårsaget med fuldt overlæg, var i over et halvt århundrede rygraden i britisk kolonipolitik i Indien.

Historien om briterne i Indien er historien om den forsætlige fremkaldelse af hungersnød. Disse udbrud af hungersnød var resultatet af Det østindiske Kompagnis politik. Denne politik indbefattede udplyndring ved hjælp af »landbrugsbeskatning«, åger og rendyrket slaveri overfor den indfødte befolkning.

Som vi skal se, nåede denne udplyndring en grænse i midten af det 19. århundrede, der førte til den første kamp for indisk uafhængighed, hvilket begyndte med Sepoy-Mytteriet. Efter den opstand udviklede det britiske koloniministerium, der overtog alle operationer fra Det østindiske Kompagni, en ny politik. Den nye politik drejede sig om at skabe vedvarende hungersnød i udvalgte områder, med det formål at tilvejebringe en masse sultende

Det britiske Imperium brugte fødevarekriser, som en del af deres politik til at tvinge inderne til at arbejde gratis. Her er nogle af ofre for den britiske politik.

mennesker, der kunne bruges til slavearbejde, som briterne havde brug for til at opbygge infrastrukturen til det britiske styre.

Det østindiske Kompagni

Det britiske Østindiske Kompagni begyndte at overtage forvaltningen af Indien i 1764-65. Kompagniet blev udnævnt til diwan, eller guvernør, over området Bengalen af det skrantende stormogulrige. Briterne indtog Indien som forvaltere og skatteopkrævere for stormogulens hof.

Som skatteopkrævere havde de, antageligt griske, agenter for stormogulen inddrevet, hvad der svarede til £818.000 fra det bengalske område. I 1765-66, det første år under Det østindiske Kompagnis styre, var kompagniet i stand til at inddrive £1.470.000; i 1790-91 var dette beløb steget til £2.680.000. Ifølge Jean Beauchamps »British Imperialism in India«, skrev kompagniets chef i Indien, Warren Hastings, følgende til kompagniets hovedbestyrelse i London:

»På trods af tabet af mindst en tredjedel af indbyggerne i provinsen, og den deraf følgende nedgang i dyrkning, oversteg netto-opkrævningen i 1791 resultatet fra 1768... Det var naturligt at forvente, at skatteindtægterne også ville blive formindsket som følge af så stor en katastrofe. At det ikke skete, skyldtes, at disse med magt og vold blev opretholdt på samme niveau som tidligere«.

Den omtalte store katastrofe var måske den værste hungersnød i Indiens historie, som ramte provin-

serne Bengalen, Bihar og Orissa. Det anslås, at mindst ti millioner døde af sult. Omfanget af denne hungersnød var et direkte resultat af Det østindiske Kompagnis udplyndring.

Dyrkningsskat

For at øge skatteindtægterne havde Kompagniet iværksat et system, hvor det »udliciterede« retten til at beskatte jorden, den såkaldte »dyrkningsskat«. Skatteopkræve-

under Kompagniets styre.

Udtømningen af Indiens rigdomme ved hjælp af dyrkningsbeskatningssystemet, ødelæggelsen af den hjemlige tekstilindustri ved hjælp af »frihandels-dumping« af britiske tekstilvarer, samt den opiumsbaseerede plantageøkonomi, førte til sidst til heftig modstand fra befolkningen. Dette førte endelig til Sepoy-mytteriet blandt zamindari'erne og andre, især blandt de der boede i områder, som ikke helt var under Kompagniets kontrol. Det knækkede næsten Det britiske Imperium.

Til slut blev Det østindiske Kompagnis styre i Indien afløst og erstattet af en generalguvernør og en koloniadministration. Kommissionen, som anbefalede denne ændring, drog den slutning, at problemet var mangelen på transport- og kommunikationsinfrastruktur, som var nødvendigt for at holde et så stort land besat. Kommissionsmedlemmerne drog også den konklusion, at der var brug for en herskende indisk klasse, der kunne fungere som mellemmand for de britiske kolonialister.

Slavearbejds politik

Storbritanniens koloniale tilsynsførere blev enige om behovet for opbygningen af en rudimentær infrastruktur, for at gøre deres styre og udplyndring af Indien mere effektiv. Men Imperiet havde et problem. Det foreslåede net af jernbaner og storstilede kunstvandsanlæg var, i kolonialisternes øjne, for dyre. Derfor besluttede man at tvinge den allerede udplynd-

Det indiske oprør i 1857 blev slået brutalt ned af britiske tropper.

som muligt til sig selv og skatteopkræveren fra de fattige bønder, der dyrkede jorden. Zamandarien, der kun var forpligtet til at betale skat til Kompagniet, havde stort set total magt over al jorden og alle bønderne.

På grund af dette udplyndringsystem efterlod Kompagniet ingen reserver til de tider, hvor regntiden ville udeblive. Desuden blev intet eller kun lidt sat af til vedligeholdelse af bøndernes infrastruktur, så som overrislingsanlæg. Resultatet var skrækkeligt, eftersom mere og mere af Indiens landbrugsareal kom

rede indiske befolkning til at betale for disse udviklingsprojekter.

Det gav et andet alvorligt problem. Indien havde på den tid ikke en fritstillet arbejderklasse, der kunne levere billig arbejdskraft til sådanne projekter. Indiens kastesystem omfattede alle. Som Bhatia dokumenterer i sin bog, gjorde den rituelle fordeling af varer på det lokale plan, baseret på lav- og kaste-forbindelser, det uønskeligt for enkeltpersoner og familier at forlade dette system - især ikke for at blive slaver for de britiske jernbane- og kunstvandsprojekter.

Den britiske løsning på dette problem var »hungersnødhjælp«. Briterne oprettede »nødhjælpsarbejde« til at bygge jernbanerne. En hungersnød ville skabe forhold, hvor en inder, stillet over for døden på grund af mangel på mad, ville blive tvunget til at »vælge« at gå til et nødhjælpscenter, ligesom et sultende offer i Afrika i dag vil gøre. Når det først var gjort, mistede personen imidlertid sine kaste-forbindelser og -privilegier. Derefter ville han få at vide, at hvis han fortsat ønskede at spise, måtte han arbejde med at bygge jernbaner til gengæld for mad. Den normale ration på disse projekter var under minimumseksistens, ligesom i nazisternes arbejds- og koncentrationslejre. Efterhånden som gårdsdagens sultofre døde af udmattelse og langsom udsultning i jernbane- og kunstvandsprojekterne, ville dagens nye sultflygtninge komme ind i dette såkaldte hungersnødhjælpsystem. I dag ville man lettere omskrevet kalde dette system for »fleksibilitet« i arbejdsstyrken.

Med fremkomsten af jernbaner blev det nemmere for handelsmænd at opkøbe mad og andre varer billigt, og i visse tilfælde selv når det var dyrt, og eksportere dem til England - ligesom da briterne lod irerne sulte under kartoffelsygehungersnøden i Irland i midten af 1840'erne, samtidig med at man eksporterede deres korn. Under disse forhold ændrede hungersnød- og mangelsituationerne karakter. Mens hungersnød tidligere havde været et regionalt problem, blev fødevarer under denne britiske politik overalt i landet en mangelvare, hvilket ramte de fattigste på en katastrofal måde. Det var disse hungersnød-ramte fattige, der derefter fortsatte med at levere arbejdskraft til »nødhjælpsarbejdet«.

Åger og mellemmand

Opbygningen af jernbanerne bidrog også til at udvikle en klasse af indiske pengeudlånere, som blev mellemmand for briterne. Det gjorde det endog muligt for briterne at kontrollere områder, der ikke var ramt af fejlslagen høst. Sådanne områder blev ramt af stærkt stigende priser på grund af efterspørgslen på deres fødevarer fra andre egne af landet. Pengeudlånerne ville så sælge britiske varer til inderne til oppustede priser og købe deres korn til lavpris. Derefter ville de sælge korn til høje priser, enten på de internationale markeder, eller til de selv samme folk i tider med hungersnød.

Eftersom disse transaktioner hovedsageligt blev udført på kredit, blev store dele af befolkningen gældsslaver til pengeudlånerne, hvis de altså var heldige nok at slippe for at arbejde i nødhjælpsprojekterne. Briterne spillede desuden dette system af gældsslaveri ud imod det traditionelle kastesystem, der aldrig havde måttet slås

Forsættes på side 12

Forsat fra side 11

med sådanne uhyrligheder.

Dette system frembragte en klasse af pengeudlånere, der blev en magtfaktor, som briterne til dels kunne bruge som modvægt til den lokale modstand i Indien mod deres styre.

Omfanget af hungersnød over hele Indien kan måles på udbredelsen af jernbanesystemet. Der var 461 km jernbaner i Indien i 1857; 2560 km i 1861 og 5400 km i 1865; i 1895 var der 31.290 km og 55.550 km i 1914.

Med udbredelsen af jernbanerne og »nødhjælpen«, der byggede jernbanerne, steg korneksperten hastigt. Eksporten af ris voksede fra 571.500 tons i 1867-68 til 828.000 tons i 1877-78. Hvedeeksporten voksede 22 gange i samme periode, fra 11.960 tons til 254.920 tons. Denne politiks forbryderiske karakter ses tydeligt, eftersom der var omfattende hungersnød i 1876-78. Eksporten af ris nåede op over 1,2 mio. tons, og hvedeeksporten nåede et lignende niveau i 1891-92.

Den værste hungersnød var i 1896-97, som ramte 62,4 mio. mennesker. Dette resulterede ifølge Bhatia bl.a. i folkelig opstand og uro i Bombay imod fortsat eksport af korn, i en tid, hvor folk stod overfor hungersnød. Den indiske regering nægtede imidlertid at ændre sin fødevarerpolitik, og holdt stædigt fast ved det synspunkt, at »så længe handelen frit kan følge sin normale kurs, vil det, selv i den værste tænkelige nødsituation, gøre mere skade end gavn at forsøge at gribe ind...«

Lyder dette bekendt? Den første Bush-regering under præsident George H.W. Bush [1988-1992 –red.] bekendtgjorde en ny verdensorden baseret på »frihandel« og en ende på »restriktioner« pga. landes national suverænitet. Efterhånden som fødevarer og andre basale ressourcer i stigende grad kommer under euro-angloamerikanske kartellers kontrol, vil det meste af verden få det, som Indien havde det under briterne. Bush' nye verdensorden er faktisk ikke ny, og hovedredskabet til at herske i denne nye verdensorden er hungersnød og »nødhjælpsprojekter« til offrene.

Hvis folk ikke vågner op, vil de en dag opdage, at de har mistet hus og hjem og deres kære lavtlønnede arbejde, og nu må stå i kø til suppekøkkenet – hvor man vil få at vide, at der ikke vanker noget suppe, før man går med i et eller andet arbejdsprojekt. Slavearbejde, hungersnød og statsstøttede narkobaroner, som Det britiske Østindiske Kompagni, vil blive herrefolket i denne nye verdensorden. Det er sket før!

Måske man nu vil betænke sig, når man ser dokumentarfilm om det »strålende britiske herredømme i Indien« på tv. Den britiske politik i Indien var intet mindre end bevidst folkemord. Vi står i dag overfor den samme politik, men denne gang i globalt omfang.

Fodnote:

1. Dette skal dog ikke tages som en støtte til kastesystemet, som bør afskaffes.

Læs også: *A 'Free Trade' Blight Caused the Irish Famine* på:

www.larouchepub.com

Forsat fra side 2

fælles landbrugspolitik, kæmper for global frihandel, og kræver, at verden skal underkastes en global miljø- og klimapolitik, der vil være det rene folkemord imod de fattigste på kloden?

Den danske vasalagtige status i forhold til Storbritannien viser sig også i vores såkaldte »aktivistiske udenrigspolitik« (der i virkelighed blot er et nyt navn for vores deltagelse i traditionel britisk »kanonbådsdiplomati«). Det er under den, at vi har deltaget i besættelsen af Irak og den nuværende krig i Afghanistan – i modstrid med principet om national suverænitet. Det er også værd at huske på, at da de danske tropper var i Irak, var de underlagt den britiske besættelsesstyrke. Hvis det stod til mange i Danmark, så ville danske soldater også have været en del af styrker, der skulle indsættes andre steder som Sudan, Burma og Zimbabwe og støtte et militært angreb på Iran.

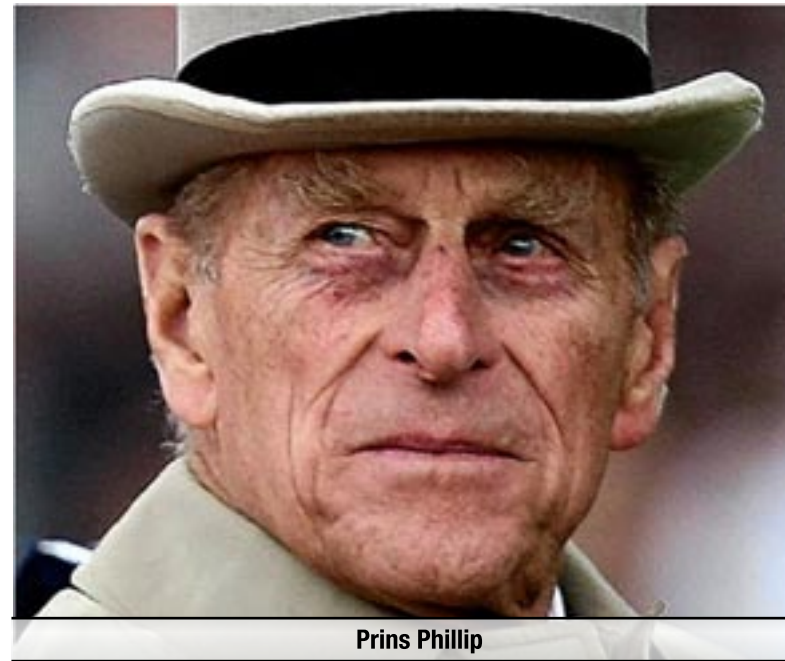
Briterne overtager USA

For at forstå hvordan Danmark kunne blive så »britisk« i sin politik, kan det være en hjælp at kigge lidt på den forandring, vi har set i de senere år i USA -- fra at være modstanderen til Det britiske Imperium til at være en nyttig lakaj for det samme. Det har været muligt gennem en massiv britisk infiltration og overtagelse af USA indefra. Anglofile kredse, som f.eks. mediemogulen Rupert Murdoch, har sat sig hårdt på medierne, Hollywood, og nu senest internettet og dets sociale netværker. Fjernsyn, radio og aviser gentager det britiske syn på tingene igen og igen. Man køber sig vej ind i de politiske partier, som det er tilfældet med Lazard Frere-bankmanden Felix Rohatyn og superpekulanten George Soros i USA's demokratiske parti, der har fået stor indflydelse gennem at yde den fornødne finansielle støtte til valgkampe og give vennerne de rigtige poster og gode ben. Alle tre ledende kandidater i den amerikanske valgkamp anno 2008, McCain, Obama og Clinton, havde underfirmaer til

det britiske markedsføringsfirma WPP til at styre deres valgkampe, indtil Clinton i april fyrede Mark Penn som sin hovedstrateg. I valgkampen støtter medierne så kandidater, der repræsenterer en britisk-designet politik og angriber dem, der kunne tænkes at handle i nationens og befolkningens interesse. Det er den nuværende amerikanske valgkamp en god illustration på.

Hillary Clinton er ikke blot tidligere præsidentfrue og en garvet politiker. Hun har gennem primærvalgkampen vist, at hun kan mobilisere de amerikanske vælgere,

der diskuteret vigtige spørgsmål med vælgerne, såsom den økonomiske krise, hvordan vi hjælper de millioner af amerikanere, der bliver sat på gaden i kølvandet på den bristede boligboble, krisen i det amerikanske sundhedsvæsen og mange flere. Barack Obama derimod, har blot holdt korte taler og fået deltagerne på møderne til at råbe slogans i kor, som »Vi vil have forandring« og »Jo, vi kan«. Han har ikke vist nogen politisk substans, men blot at han er en dygtigt skolet retoriker, der ukritisk har fulgt de politiske ordrer, der stikkes ud fra etablis-

Prins Phillip

Grundlæggeren af Verdensnaturfonden WWF, den britiske prinsgemal prins Philip, siger lige ud, hvad den britiske elite tænker, og afslører, hvad formålet er med den miljøkampagne, han var med til at starte. I et interview med Deutsche Presse-Agentur i august 1988 sagde han: »Hvis jeg bliver reinkarneret, vil jeg gerne vende tilbage som en dødelig virus, så jeg kan hjælpe med til at løse [problemet med] overbefolkningen«. Hvis nogen skulle tro, at prins Philip er blevet blød med årene, blev det afkræftet, da han til Sunday Times udtalte om fødevarerkrise: »Problemet er overbefolkning. Behovet er for stort og der er for mange mennesker på Jorden, men ingen ønsker, at regeringen skal gribe ind i familielivet«, sagde prinsen, der for i øvrigt selv har fire børn, der ikke har lidt nød.

og specielt vælgere fra de firs nederste procent af indkomstskalaen, der ellers har opgivet politik, fordi de mener Washington er ligeglade med dem. Hun har på sine valgmo-

sementet – dvs. London. Det sagde han også direkte i en telefonsamtale til en London-fundraiser, der skaffede Obama 400.000 dollars. Den blev holdt hjemme hos Elisabeth Mur-

doch, datter til Rupert Murdoch. Her betonedes Obama, at han vil gøre alt for at sikre det tættest mulige forhold mellem USA og Storbritannien.

Hvordan har Barack Obama så kunnet vinde flertallet af de delegerede? Fordi han har pengene med sig, ledelsen i Det demokratiske Parti på sin side, og fordi medierne fra første færd spillede ham ukritisk op på en måde, der ikke er set siden man lancerede Ny Alliance i Danmark. Samtidigt kørte man en massiv kampagne imod Hillary. I de forskellige primærvalg mobiliserede det republikanske parti millioner af republikanere til at skifte over og stemme på Obama i demokraternes primærvalg. George Soros og andre pengemænd investerede store pengebeløb i græsrodsbevægelser som MoveOn, der, når der var caucus-valg, mødte op og skaffede delegerede til Obama. På internettet kørte man intense kampagner blandt de unge til støtte for Obama. Da primærvalgene så var forbi, og det viste sig at Clinton havde fået flest stemmer (hun er faktisk den kandidat, der har fået flest stemmer i USA's historie), men Obama havde flest delegerede, pressede man Clinton til at trække sig. Selv om valget i virkeligheden er så tæt, at det egentlig først skulle afgøres, hvem der skal være Det demokratiske Partis kandidat, på demokraternes partikonvent i slutningen af august.

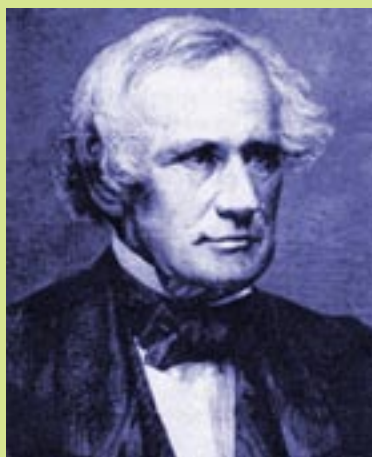
Danmark: britisk vasalstat?

Vender vi øjnene imod Danmark, har vi en statsminister, der som nyvalgt formand tog på besøg hos Tony Blair og hans spindoktorer, for at få at vide, hvad han skulle gøre for at blive valgt. Efter at han blev statsminister, har Anders Fogh Rasmussen fulgt briterne i et og alt – helt ind i Irak og Afghanistan. Helle Thorning-Schmidt, den nominelle leder af oppositionen, er gift med Stephen Kinnock, søn af Neil Kinnock, den tidligere leder for det britiske arbejderparti Labour. Stephen Kinnock rejser flittigt rundt til verdens brændpunkter på vegne af det britiske diplomati og britiske interesser. Helle Thorning-Schmidt er personligt god ven med Alastair Campbell, Blairs berømte spindoktor, der skaffede »beviserne« på at Saddam Hussein var ved at få masseødelæggelsesvåben. Derfor kan det ikke undre, at regeringen og Socialdemokratiet står sammen om at holde Danmark tæt op ad den britiske politik.

Hvis man begynder at kigge nærmere på danske medier og erhvervsliv, vil man også se en massiv britisk indflydelse. F.eks. ejes Berlingske Tidende i dag (sammen med BT, Weekendavisen, Erhvervsbladet, Berlingske Lokalaviser og gratisavisen Urban) af det britiske Mecom. Berlingske Tidende har regelmæssigt artikler fra den britiske ambassadør og er et meget lydigt talerør for London. Jyllandsposten og Politikens Hus er ikke meget bedre. Radio og tv rapporterer primært nyheder fra de angloamerikanske nyhedsbureauer, og de ikke-statsejede tv-kanaler holder typisk til i London.

Det danske økonomiske flagskib Mærsk har netop erstattet dansk med engelsk som bestyrelsessprog og har som første udenlandske

Det britiske system vs. det amerikanske

Den amerikanske økonom Henry C. Carey (1783-1879) var den mest fremtrædende talsmand for Det amerikanske System. Vi bringer her et uddrag af hans skrift »Harmony of Interest«, der blev udgivet i 1851.

»Der findes to systemer i verden. Det ene vil øge den del af befolkningen, der beskæftiges ved handel

og transport og derfor mindske den del, der beskæftiges ved produktion af varer, der kan handles med, hvorved det økonomiske afkast nødvendigvis må formindskes for alle; det andet vil øge den del, der beskæftiges ved produktion, hvorved der skabes større afkast til alle, gode lønninger til arbejderne og gode profitter til kapitalejerne. Det ene ønsker at øge nødvendigheden for handel, det andet at øge evnen til at opretholde den. Det ene vil sænke lønniveauet ned under hinduens og trække resten af verden ned på sit niveau; det andet vil hæve standarden for mennesket over hele kloden til vores niveau. Det ene fremelsker forarmelse, uvidenhed, befolkningsreduktion og barbari; det andet øger rigdom, velfærd, forstand og civilisation.«

»Det ene er det Britiske System. Det andet kan vi med stolthed kalde det Amerikanske System, thi det er det eneste, der nogensinde er udtænkt, der på samme tid hæver og

udligner menneskets tilstand i hele verden. Dette er det amerikanske folks sande opgave. De har modtaget et privilegium, der aldrig før er blevet givet til menneskeheden, nemlig udøvelsen af retten til fuldstændig selvstyre. Men eftersom ret og pligt ikke kan adskilles, følger der med retten også en forpligtelse til at udføre opgaven. Heldigvis er udøvelsen af disse pligter både behagelig, givtig og indebærer ingen opofrelse. For at udskifte det afskyelige system, der kaldes det malthusianske, [fra den engelske økonom og demograf Thomas Robert Malthus (1766-1834) som påstod at befolkningstallet stiger hurtigere end mængden af fødevarer -red.], med sand kristendom, er det nødvendigt, at vi beviser over for verden, at det er mennesker, der skaffer fødevarer fra de rige jorde, samt at mængden af fødevarer har en tendens til at stige hurtigere end befolkningstallet. Herved bekræftes Guds syn på mennesket.«

Stop spekulation i olie, vand - Byg a-kraft!

I takt med at bristede finansbobler har gjort det sværere at tjene penge på spekulation på de normale investeringer, har spekulanterne kastet sig over de fysiske værdier. Olie, råstoffer, fødevarer og senest vand, er blevet spekuleret op til flere gange værdien, og da alle fortsat skal have dem, er der ingen øvre grænse for spekulationen. Den 5. og 6. juni steg olien 11 dollars på kun to dage til en pris på knap 140 dollars. Der spekuleres allerede i oliepriser på 150 dol-

lars inden en måned og 200 dollars inden året er omme, noget der vil have dramatiske konsekvenser for verdensøkonomien.

Løsningen på verdens energi- og vandproblemer er kernekraft. Ved en koordineret indsats kan man hurtigt få »samlebåndsproduktion« af kernekraftværker sat i gang, og begynde at producere energi, skabe masser af ferskvand gennem afsaltning af havvand, og producere brint til at erstatte benzin ved biltransport.

Men i mellemtiden må verdens

regeringer gribe ind og stoppe spekulationen. Priserne på fødevarer, vand, olie, benzin, vigtige råstoffer etc. kan ikke længere fastsættes af grådige spekulanter på verdens børser, men må fastlægges i aftaler mellem verdens regeringer, så alle får den mad og de råstoffer de behøver for at fungere.

På billedet til venstre ses et kernekraftværk af den supersikre PBMR-type, der er ved at blive opført i Koeberg, Sydafrika.

KONTAKT SCHILLER INSTITUTTET!

* Få et gratis nummer af vores månedlige nyhedsbrev Prometheus

* Kom til et møde

* Hjælp os med at dele denne avis ud

tel.: 35 43 00 33
si@schillerinstitut.dk

Lyt til Radio Schillers ugentlige politiske orienteringer og læs mere på dansk:

www.schillerinstitut.dk

Læs mere om Schiller Instituttet og Lyndon LaRouches internationale kampagne på:

schillerinstitute.org wlym.com
larouchepac.com
larouchepub.com

bestyrelsesmedlem valgt sir John Bond ind. Han er tidligere bestyrelsesformand for HBSC (Hongkong Shanghai Banking Corporation) – en af verdens største banker og en nøglespiller i den britiske imperiesfære. Det var HBSC der stod for håndtering af alle narkopengene fra Storbritanniens opiumskrig og opiumssalget i Kina.

Den danske olie kommer i høj grad Mærsk til gavn, men Mærsk ejer faktisk kun 39% af Dansk Undergrunds Consortium, DUC, der pumper det meste af den danske olie op. Hele 46% ejes af Royal Dutch Shell, en nøgleinstitution i det britisk-hollandske liberale etablissement.

Medvirkende til den danske tendens med ukritisk at følge den britiske politik er selvfølgelig også, at det der burde være alternativet, USA, er delagtig i den britiske politik. Der er mange, der automatisk marcherer med i den angloamerikanske politik, der ville tænke sig om en ekstra gang, hvis USA igen ville repræsentere det »Amerikanske System«, det blev sat i verden for at kæmpe for. Det er der heldigvis en voksende mulighed for.

Roosevelt-refleksen

Lyndon LaRouche og hans Ungdomsbevægelse LYM har længe forsøgt at vriste USA ud af de britiske klør. De seneste årtier har været katastrofale for Amerika, da »globalisering« og »outsourcing« har trukket tæppet væk under den amerikanske økonomi. Mange fabrikker er lukket, og godt betalte industrijobs er erstattet med dårligt betalt arbejde i servicesektoren. USA har fået et kronisk stats- og betalingsbalanceunderskud på den forkerte side af en halv milliard dollars, og de seneste års boligboble, der gjorde det muligt for amerikanerne at låne penge til fortsat forbrug, er nu bristet med katastrofale følger. Dollaren, hele verdens reservevaluta, er faldet kraftigt i værdi og er i fare for helt at disintegrere. Samtidigt har Bush-administrationen, gen-

nem at følge den britiske drejebog efter angrebet 11. september 2001 og gennemføre »præventive« krige, sænket USA's anseelse i resten af verden til et historisk lavpunkt. USA har ryggen imod muren.

Det er under disse omstændigheder, at det måske er muligt at skabe en Roosevelt-refleks i USA. Siden efteråret 2007 har Lyndon LaRouche og hans medarbejdere fået omkring hundrede byråd og en række delstatskongresser til at vedtage »Lovforslaget for beskyttelse af Boligejere og Banker af 2007«, der foreslår omgående tiltag imod krisen i dag, der er inspirerede af de indgreb, Franklin Roosevelt foretog for at få USA ud af depressionen, da han tiltrådte som præsident i 1933. I løbet af den amerikanske valgkamp har LYM brugt sit krudt på at sætte disse større spørgsmål på dagsordenen. Samtidigt har LYM afsløret den britiske og neokonservative dagsorden, som var at støtte Barack Obama imod Clinton, og så, efter at han havde vundet den demokratiske nominering, trække tæppet væk under ham med store skandaler. Clinton er glædeligvis blevet mere og mere lydhør overfor denne kampagne og befolkningens problemer, efterhånden som kampagnen er skredet frem.

Nu er Clinton blevet tvunget til at trække sig som kandidat, men det betyder ikke, at hun er færdig. Det har vist sig, at det er muligt at få folk fra de firs nederste procent af indkomstskalaen til at interessere sig for politik, når man adresserer deres problemer. Clinton og LaRouche-bevægelsen har med denne kampagne sat den form for politisk bevægelse i gang, som bragte Roosevelt til magten i 1933. Samtidigt skal Barack Obama nu i en direkte duel med John McCain, og det kan forandre geometrien. De samme medier, som indtil nu har støttet Obama, vil nu angribe ham, og på et eller andet tidspunkt kommer så de store skandaler om hans forbindelser til svindlere og gangstere i Chicago og meget andet. Oveni vil

den økonomiske krise drastisk forværres over de kommende måneder. Hvordan ser det så ud på partikonventet i slutningen af august? Hvis Obama er vingskudt og nedbrudt, når vi når frem til konventet, skal de delegerede overveje om det ikke er en god idé at skifte kandidat, og erstatte Barack Obama, der ikke kan vinde præsidentembedet i en duel med McCain, med Hillary

Schiller Instituttet mobiliserer både i Danmark og internationalt imod Lissabon-traktaten, da den er et forsøg på at erstatte suveræne nationer med et Europæisk Imperium, der fører britisk politik. Billedet er fra en demonstration Schiller Instituttet afholdte foran Christiansborg på »skammens dag«, den 24. april 2008, da det danske folketing vedtog traktaten.

Clinton, der med stor sikkerhed vil vinde en jordskredssejr.

USA og R.I.K.-alliancen

Under alle omstændigheder skal USA tilbage til en Roosevelt-lignende politik, dvs. vende tilbage til Det amerikanske System, hvis landet skal overleve. Det betyder, at et samarbejde mellem USA og Rusland/Kina/Indien-alliancen kan komme på tale. Alliancen mellem disse tre lande er opstået, i takt med at de har opfattet, at de er det næste angrebepunkt for de angloamerikanske kredse, der ønsker et verdensimperium. Går alle de europæiske lande med i Lissabon-traktatens EU, som de facto afskaffer national suverænitet, så er EU blevet et imperium, der vil danse efter det britiske oligarkis pibe (derfor skal vi heller ikke ophæve de dan-

ske forbehold for at være imperiets lydige vasal).

Dette Europæiske Imperium i samarbejde med et britisk-kontrolleret USA kan ikke acceptere at Rusland, Kina, Indien eller andre lande, ikke tager imod diktat. Insisterer de på at bevare deres nationale suverænitet, så skal de bankes på plads. Alt dette har de tre lande forstået, og samarbejder derfor tæt

om at skabe en anden verdensorden, og andre lande som Japan og Sydkorea forlader netop nu den angloamerikanske lejr, for at gøre fælles sag med denne nye asiatiske alliance. Hvis USA ville skifte kurs, og samarbejder med Rusland, Kina og Indien, så har vi pludselig et stabilt grundlag for en ny økonomisk verdensorden, som de europæiske lande ville være nødt til at acceptere og indgå i. En verdensorden, der ikke blot kan og vil gribe ind overfor den akutte fødevarekrise, men som også vil sørge for global økonomisk udvikling, så vi aldrig kommer i en lignende situation igen. En verden baseret på Det amerikanske System.

Danmarks rolle

Hvilken rolle skal Danmark så spille? Skal vi fortsat propagere for den frihandels- og klima- og mil-

jøpolitik, der er ansvarlig for den nuværende fødevarekrise? Skal vi acceptere en verdensorden, hvor sult og hungersnød er naturlige fænomener så grådige handelsmænd og spekulanter kan få en enorm profit? Skal vi virkelig fortsat støtte Det britiske System? Eller skal vi i stedet bruge fødevarekrisen som en moralsk lakmestest, der fortæller os, at Det britiske System – med spekulation, frihandel, globalisering og hele pibetøjet – nu må erstattes med det amerikanske, og dannelsen af en ny retfærdig økonomisk verdensorden, der gør det muligt for alle mennesker at få et ordentligt liv, og udvikle deres iboende talent til gavn for de nuværende og kommende generationer.

Lad os vælge Det amerikanske System, og på samme måde, som Schiller Instituttet har forsøgt at transformere FAO-topmødet i Rom, fra et topmøde om klima- og energipolitik til at omhandle fødevarekrisen og en fordobling af verdens fødevareproduktion (se side 3, 8-9), ændre emnet for klimatopmødet i København næste år. Lad os i stedet for at diskutere en klima- og miljøpolitik, der allerede har spillet fallit, holde et udviklingstopmøde, der diskuterer hvordan den rige og den fattige verden kan samarbejde om global udvikling og opbygning. Lad os i Danmark gå foran gennem at bruge vores ressourcer, viden og knowhow til at hjælpe mindre privilegerede nationer på fode, gennem opbygning af deres landbrug, industri og infrastruktur i stedet for at bruge pengene på krudt og kugler i en »militaristisk« udenrigspolitik og bruge den danske ulandsbistand til politiske »statements«, der er »made in London«.

Den nuværende krise kan lede til global sultkatastrofe, kaos og krig, eller være starten på en ny renaissance med global økonomisk opbygning. Du kan have en afgørende indflydelse på om det bliver det ene eller det andet. Gå derfor med i Schiller Instituttet, tag del i arbejdet og giv finansiel støtte.

Hvad er mennesket egentlig?

Analog, digital og **transcendental**.

Sky Shields er en af lederne af det videnskabelige arbejde i LaRouches Ungdomsbevægelse, og stiller spørgsmålet: »Hvad er mennesket egentlig« i en undersøgelse af forskellen mellem en analog og en digital proces i f.eks. computere. Artiklen er desuden **lægmandsvenlig** og formlerne kan springes over.

En gennemgang af menneskehedens udvikling – især de radikale fremskridt, der skete i perioden under Franklin Roosevelts økonomiske genopbygningspolitik – giver os en særlig indsigt i, hvordan man kan håndtere den sygdom, som de moderne »post-humane« svinde-numre udgør, der promoveres i dag. I stedet for at snurre rundt og rundt i et forsøg på at parere alle mulige sofistiske argumenter, som ligger til grund for dette kybernetiske bedrag, bør vi stille os det indlysende spørgsmål: Hvad er et menneske egentlig?

Reduktionistens argumentation på dette punkt, støtter sig til et sofistisk trick, som han også bruger som svar på spørgsmålet »Hvad er liv?«. Han giver sig til at undersøge alt om mennesket, som ikke er særegent for det, og konkluderer så på den baggrund, at mennesket er et ret så sofistikeret dyr.

Den tåbelige reduktion af menneskets særegenhed til fysiologiske forskelle, såsom kranie størrelse, kropsholdning, halsens fysiologi, eller en modsatstillet tommelfinger, er en bevidst undvigelse af spørgsmålet. Det er lige så tåbeligt at forsøge at definere liv ud fra organisk kemi eller molekylær biologi: Reduktionisten reducerer den levende organisme til dets ikke-levende dele, før han stiller spørgsmålet, om hvad der gør det levende. Det er som at forsøge at forstå ideen bag et godt digt, ved at analysere hvilke af alfabetets bogstaver der blev brugt, og hvordan de spiller sammen med

hinanden. På dette punkt i dissektionen ophører den idé, som skulle undersøges, med at eksistere.

Som vi efterfølgende vil se, er der en infinitesimal – en grundlæggende byggeenhed – i sproget, men det er ikke bogstaverne, ligesom atomerne ikke er det grundlæggende element i levende processer. I hvert fald ikke som atomer, som vi forstår dem i dag. På lignende vis er det ikke længere muligt at diskutere

Leibniz. Med denne ureglementerede hovedbeklædning var han aldrig blevet til noget i dagens Danmark.

re, hvad mennesket egentlig er, når undersøgelsen af den menneskelige aktivitet reduceres til dets dyriske funktioner.

Vi vil benytte den modsatte tilgang og anskue mennesket, som enhver stor komposition bør anskues: som en sammenhængende helhed. Med inspiration fra Platons værk Staten vil vi undersøge det menneskelige individ som det, der tager del i organiseringen af den menneskelige økonomi.

Menneskelig økonomi – fremskridtet i menneskehedens udvikling på planeten – er karakteriseret ved hurtige og pludselige stigninger i befolkningens vækstrate. Disse pludselige stigninger modsvarer perioder med social reorganisering på baggrund af videnskabeligt og teknologisk fremskridt, som det f.eks. tydeligt skete under det 15. århundredes italienske renaissance.

Hvis perioderne mellem disse enestående øjeblikke betragtes som »enheder« af menneskelig udvikling, ses det, at denne form for vedvarende, anti-entropisk udvikling af menneskeheden er fuldstændig afhængig af opdagelsen og indførelsen af nye videnskabelige og kulturelle ideer. Sagt på en anden måde, så afhænger denne karakteristiske form for vækst, der kun ses hos andre arter som objektive forandringer i

deres miljø eller fysiologiske evolution, udelukkende af det menneskelige individs kreative evner, der kommer til udtryk i både fysisk videnskab og klassisk kunstnerisk kultur. Spørgsmålet bliver derfor, om denne særegne form for kreativ evne er reproducerbar hos en ikke-erkendelsesmæssig proces (abiotisk eller biotisk). Svaret er, at den menneskelige forstand transcenderer de biotiske og abiotiske begreber, på samme måde som cirklen transcenderer en polygon med uendeligt mange sider, og den menneskelige forstand er lige så lidt skabt af dens levende og ikke-levende dele, som en cirkel er skabt af uendelig mange rette linier. Spring af den type, der normalt ville forklares med genetiske forandringer hos en dyreart, finder sted på en tidsskala så stor, at det endnu aldrig er blevet direkte iagttaget. Forandringer i levealder, ressourcebrug, social organisering og lignende, er for menneskehedens vedkommende komprimeret ned i det individuelle kreative menneskes levetid. Det menneskelige individ er, ligesom cirklen, en samlet idé, som står udenfor og leder og styrer de enkelte dele, som giver det udtryk.

Et eksempel på denne egenskab ved den menneskelige forstand, er dens evne til at opdage og bruge nye transcendentale begreber; begreber som alene er defineret ved det faktum, at de fuldstændig transcenderer – uendeligt – de logiske systemer, der gik forud for dem. Modellen for dette transcendentale forhold findes i Nicolaus Cusanus' kvadratur af cirklen.

Et senere transcendentalt forhold, der blev opdaget af Gottfried Leibniz, giver os et enestående indblik i den metode, der blev brugt under Franklin Roosevelts tilbagevenden til principperne fra den amerikanske revolution, og en indsigt i de metoder, hvorved de transcendentale ideer inddrages i udviklingen af den menneskelige økonomi (i særdeleshed den amerikanske videnskabsmand Vannevar Bushs arbejde, som du kan læse om på www.larouchepub.com/...), ved at udvide de erkendelsesmæssige evner hos menneskeheden som helhed. Den eksponentielle kurve, eller dens invers, den logaritmiske kurve, er en kurve som er konstrueret ved hjælp af konstant, kontinuerlig, selvtilsvarende vækst. Dens typiske udtryk findes i Leibniz' samarbejdspartner Johann Bernoullis *Spiral Mirabilis*, eller den logaritmiske spiral modsvarer de ensartede aritmetiske vinkeldelinger således radiallængder, der øger med geometriske progression [en vækstserie –red.]. Det samme kan udtrykkes langs en horisontal linie, ved at skabe en række linier i en geometrisk progression, anbragt med samme intervaller. I dette tilfælde er progressionen:

$$1:2 :: 2:4 :: 4:8 :: 8:16... \text{ (figur 2).}$$

I begge tilfælde er det indly-

sende, at ingen af progressionerne faktisk er en kontinuerlig kurve. Spørgsmålet bliver derfor: Hvilken kontinuerlig kurve har denne egenskab af selvtilsvarende vækst i alle intervaller, og ikke kun i enkelte dele? Lad os begynde med at kigge på en hvilken som helst linie, der forbinder to punkter på en kurve, som den vi lige har tegnet (figur 3). Her er trekanten aAs ensvinklet med trekanten AWT, der har de samme vinkler. Deraf har vi følgende proportioner:

$$as : As :: AT : WT$$

Eller hvis vi lader $WT = k$; $OT = x$; $AT = y$; $As = Tt = dx$; og $as = dy$:

$$dy : dx :: y : k$$

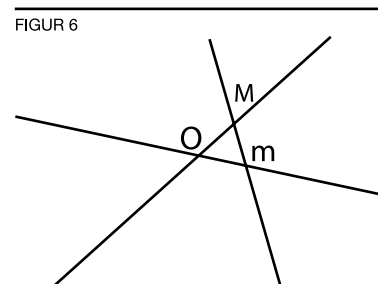
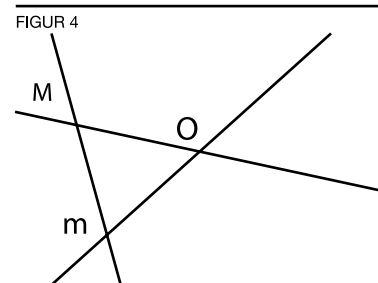
Hvis punkterne A og a er tilstødende punkter på kurven, hvis der altså ikke er nogen afstand mellem dem, vil linien AW blive tangenten på den eksponentielle kurve i punktet A. Da denne kurve er konstrueret ved brug af potenser af tallet 2, gælder det også, at hvis $OT = x$ så vil $AT = y$ blive til 2^x . Det gælder også, at hvis $Tt = dx$, så bliver at til 2^{x+dx} . Derfor bliver vores forhold

$$(2^{x+dx} - 2^x) : dx :: 2^x : k$$

der er det samme som

$$2^x(2^{dx} - 1) : dx :: 2^x : k$$

eller

$$y(2^{dx} - 1) : dx :: y : k$$

eller

$$(2^{dx} - 1) : dx :: 1 : k$$

Det vil sige, at hvis dx betragtes som konstant overalt på kurven, så vil afstanden k være en konstant lig med

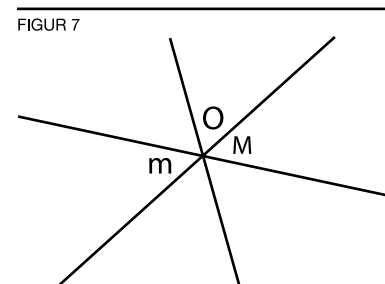
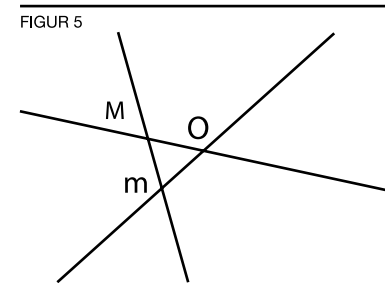
$$\frac{dx}{2^{dx} - 1}$$

»Men«, indvender du måske, »hvis punkterne er tilstødende, er begge forholdene $\frac{dy}{dx}$ og $\frac{dx}{2^{dx} - 1}$ lig med $0/0$ «. Men husk! Dette er kun empirikerens tingsfiksering.

Så snart alle genstandene forsvinder, vil der for empirikeren ikke være andet tilbage end noget, som er lig med 0. Men for mennesket som »ikke er af kødet men i stedet af ånden«, og for hvem genstande kun er princippernes skyggeeffekt, er det kun efter at alle genstandene er forsvundet, at vi kan se, hvilken sandhed det var, som lå bag dem hele tiden. Det eksempel som Leibniz brugte i et brev til sin ven Pierre Varignon, til forsvar for denne idé, var at forestille sig trekanten MmO i figur 4-7.

Der er et konstant forhold mellem siderne på trekanten, selv når den bliver mindre og mindre, og uanset på hvilken side af O trekanten er lokaliseret. Men hvad sker der i det øjeblik, trekanten passerer fra den ene side til den anden? I det øjeblik bliver siderne mindre, end noget som helst man kan forestille sig, men intet er forandret ved vinklerne, som kan ødelægge forholdet. Deraf følger, at siderne er forsvundet, men at forholdet fortsat eksisterer!

Sagt på en simplere måde: Hvis du har en sovende hund, og hunden forsvinder, har du ikke længere en sovende hund. Hvis du har en løbende hund, og hunden forsvinder, har du ikke længere en løbende hund. I ingen af tilfældene vil du blive efterladt med »en løbende« eller »en sovende« i stedet for et kæledyr. Dette betyder dog ikke, at der ingen forskel er mellem en sovende hund, en løbende hund og en hund. Men hvor er forskellen så lokalise-

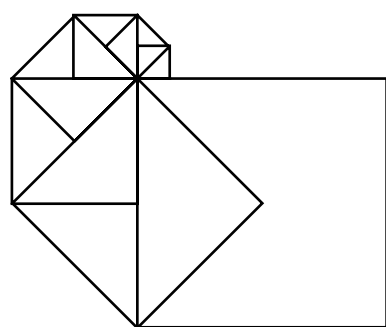
ret? Hvad har en løbende hund, en løbende gazelle og en løbende emu til fælles? Hvis navneordet forsvinder, hvor er udsagnsordet så? Med hensyn til navneordet er udsagnsordet = 0. Dog vil intet fornuftigt menneske argumentere for, at udsagnsordet ikke eksisterer.

Hvis du har dette i sinde, kan du nemt indse at k's forhold er nøjagtigt det samme som forholdet mellem højden og grundlinien i trekanten, hvor x er lig med nul.

Transcendentale forhold

Da Descartes bandlyste transcendentale geometriske forhold

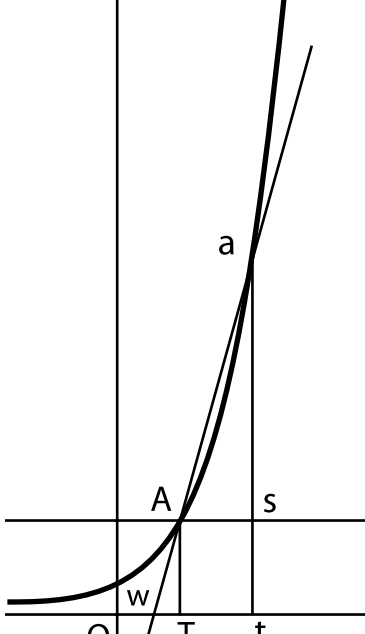
FIGUR 1

FIGUR 2

FIGUR 3

Sky Shields fra LaRouches Ungdomsbevægelse LYM er en del af et LYM-projekt for at arbejde igennem de store videnskabelige gennembrud fra de gamle grækere til Riemann og LaRouche. Formålet er at skabe en ny videnskabelig kadre, der kan uddanne de andre medlemmer af LYM og befolkningen som helhed.

fra sin matematik, som noget den ikke kunne begribe, var det han sagde faktisk, at »mekaniske« kurver ikke ville blive inkluderet. Ved »mekanisk« mente han de forskellige typer af transcendentale forhold, som grækerne havde undersøgt og der var legemliggjort i fysiske, mekaniske konstruktioner, og som transcenderede de simple algebraiske udtryk som han, lige som en digital computer, var begrænset til. Dette inkluderede kvadratriksen af de forskellige keglesnit, cykliden og kædelinien (figur 8-9).

At kalde disse transcendentale kurver »mekaniske« er en væsentlig pointe, hvis betydning Descartes ikke selv forstod: Konstruktionen af disse kurver udgjorde den første forekomst af det, der senere blev beskrevet som en »analog computer«, en refleksion af et af de grundlæggende principper ved menneskeligt økonomisk fremskridt.

Det princip som er involveret her, refererer økonomien Lyndon LaRouche ofte til som »værktøjsmaskineprincippet«. Det vil sige, at vi har taget en væsentlig, eksperimentelt bestemt egenskab af denne form for konstant, selvsimilær, geometrisk vækst, og legemliggjort

den (inkorporeret den) i sin helhed, i en menneskeskabt fysisk proces. Princippet eksisterede allerede, som en del af den fysiske rumtids »form«. Det er dog nødvendigt at reorganisere formen af menneskets kontaktflade med den fysiske rumtid – den fysiske økonomi – til at afspejle den opdagede form. Skæringspunktet mellem de to fysiske geometrier – den fysiske rumtids og den fysiske økonomis – er værktøjsmaskinesektoren, hvor muligheden for at omsætte nogle givne opdagede fysiske principper til en hel samling af teknologier, virkeliggøres. Sådan en metode kaldes analog, fordi måden hvorpå denne virkeliggørelse finder sted, er ved at skabe »analoge« processer i den fysiske økonomi, der reflekterer den underliggende, usynlige struktur af den fysiske rumtid. Denne metode er typisk for menneskelig kreativ aktivitet, og grundlaget for al menneskeligt økonomisk fremskridt.

Dr. Vannevar Bush fik førstehåndserfaring med dette princip, som formand for Præsidentens Forskningskomité for det Nationale Forsvar, og senere som direktør for afdelingen for Videnskabelig Forskning og Udvikling under den øko-

nomiske eksplosion, der blev frembragt af Præsident Franklin Delano Roosevelts reformer. Hans rolle i 1940'ernes kamp imod fascismen og dens efterfølgende omstyrning gennem Norbert Wiener og John von Neumann, en dobbelt genoplivning af truslen fra Det Østrig-ungarske Rige er blevet dokumenteret andetsteds. Her anvender vi hans metode ved betragtningen af den eksponentielle kurve.

Forestil dig to tandhjul, hvor bevægelse overføres fra det ene til det andet (figur 10). Hvis forholdet mellem de to radier er a til b , så vil b rotationer af tandhjul A svare til a rotationer af tandhjul B . Det betyder at selv en lille forandring i tandhjul A , kaldt den dA , vil skabe en modsvarende lille forandring dB i B , i det samme forhold som a er til b . Dette forholds rate af forandring, a/b , kaldes »udvekslingsforholdet« mellem de to tandhjul. Hvis, som vist på tegningen, de to tandhjul A og B kan bevæge sig relativt til hinanden, er deres udvekslingsforhold derfor variabelt. Hvis vi sætter tandhjul $A = y$ og tandhjul $B = x$, så vil det variable udvekslingsforhold være dy/dx . Hvis det variable udvekslingsforhold er styret af tandhjul y 's bevægelser, overført ved hjælp af et gevind S , bliver vores variable udvekslingsforhold det samme som den vandrette forskydning af gevindet, som bliver lig med rotationen y . Hvis x 's rotation ved C holdes konstant, vil vi få forholdet $dy/dx = y$, som udtrykt i den eksponentielle kurve ovenfor.

Hvis nu (figur 11-12) den samme bevægelse y overføres til en bevægelig enhed R , ved hjælp af et andet gevind, og den samme konstante bevægelse, x , som driver tandhjul B ved C , er knyttet til en anden bevægelig enhed, der kører på den bevægelige enhed R , men bevæger sig lodret, vil vi få kurven, der skabes af den vandrette bevægelse y og den lodrette bevægelse x , således at $dy/dx = y$. Det vil sige, at vi får vores ønskede eksponentielle kurve for tilfældet, hvor $k = 1$. Det overlades til læseren selv at udtænke måder, til at bestemme de resterende tilfælde.

Kvadrering af cirklen igen (og igen og igen...)

Hvilket forhold, hvis noget overhovedet, har en digital computer til denne proces? Til at starte med, må vi finde ud af, hvordan vi kommunikerer denne type transcendentalt forhold til en digital computer, i form af grundlæggende logiske handlinger som addition og subtraktion, som den er i stand til at forstå. Hvis det er ønskeligt at tegne selve kurven, må vi finde ud af, hvordan man oversætter den ovenfor angivne proces til typer af algebraiske forhold, som vores stakkels digitale computer kan rumme.

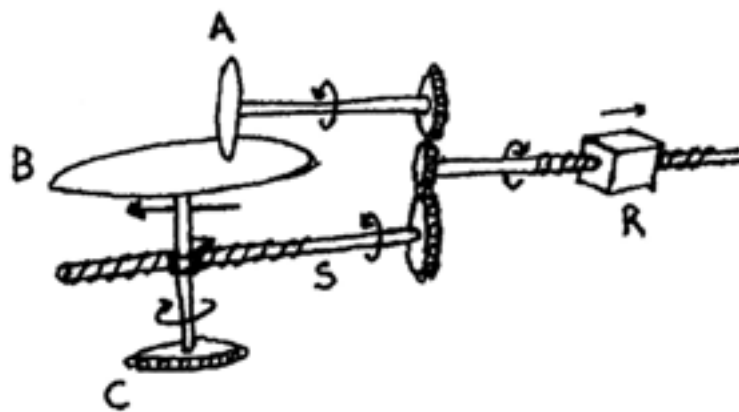
Siden det er umuligt at diskutere nogen virkeligt kontinuerlig proces med vores computer, er vi nødt til at tale med den ved hjælp af punkter. Vi ved at kurven $y = e^x$ er lig med 1 i punktet, hvor $x = 0$. Den simpleste algebraiske ligning med denne egenskab er

$$y = 1$$

men da vi også ved at

$$y = \frac{dy}{dx}$$

FIGUR 11

og dy/dx dermed også er lig med 1, hvor $x = 0$, er vi nødt til at vælge en mere kompliceret algebraisk ligning

$$y = 1 + \frac{x^2}{2}$$

som stadig er lig med 1 når $x = 0$, men for hvilken dy/dx også altid er lig med 1. Siden $dy/dx = y$ skal vi finde en kurve for hvilken

$$\frac{dy}{dx} = 1 + \frac{x^2}{2}$$

eller

$$y = 1 + \frac{x^2}{2} + \frac{x^3}{2 \cdot 3}$$

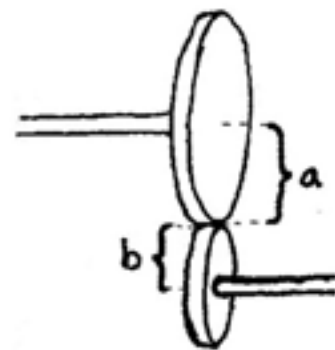
Forhåbentlig kan du allerede se, at processen af at prøve at passe denne runde pind ind i et firkantet hul, vil fortsætte i en uendelighed, og vi vil få

$$y = 1 + \frac{x^2}{2} + \frac{x^3}{2 \cdot 3} + \frac{x^4}{2 \cdot 3 \cdot 4} + \frac{x^5}{2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5} \dots$$

som *aldrig* vil blive lig med e^x – på trods af, at hvis man har noget som er dumt, men hurtigt nok, som en digital computer – vil den til sidst producere noget, som har det samme forhold til vores kurve, som den mangesidede polygon har til cirklen¹. Er det så muligt, at den form for transcendental aktivitet, der udtrykkes igennem menneskets forstand – og som er drivkraften i den anti-entropiske vækst i menneskets økonomi – nogensinde kan genskabes af en digital proces? Når alt kommer til alt, kan man sagtens argumentere for, at en mangesidig polygon næsten gør det ud for en acceptabel cirkel, ikke sandt?

Sofismen er her, at uden at have en cirkel til at starte med, vil der ikke være noget for den mangesidede polygon at imitere! Cirklen er en grundlæggende enhed – en monade i Leibniz' forstand. Den er skabt

FIGUR 10

som én idé, igennem en enkelt simpel proces af cirkulær aktion. I den forstand har den, lige som en menneskelig personlighed, ingen dele. Den er en enhed – et hele. Derfor, fra polygonens udgangspunkt, er cirklen i virkeligheden uendeligt langt væk. Denne type af transcendentalt forhold svarer til det, der gælder mellem menneskelig aktivitet og den lavere adfærd hos dyr. Det er også det samme form for uendelig kløft, der adskiller det levende og det ikke-levende. Det menneskelige individ må betragtes som en levende, erkendelsesmæssig helhed, og ikke blot som en »sum af sine dele«, fordi, i virkeligheden, har han ingen.

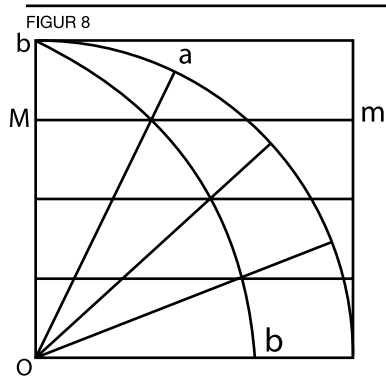
Fodnoter:

1. Denne proces kaldes fejlagtigt »Taylor«-ekspansionen, da den blev opdaget tidligere af både Gottfried Leibniz og Johann Bernoulli.

Se animationer af en række videnskabelige opdagelser, og læs LYM's videnskabstidsskrift:

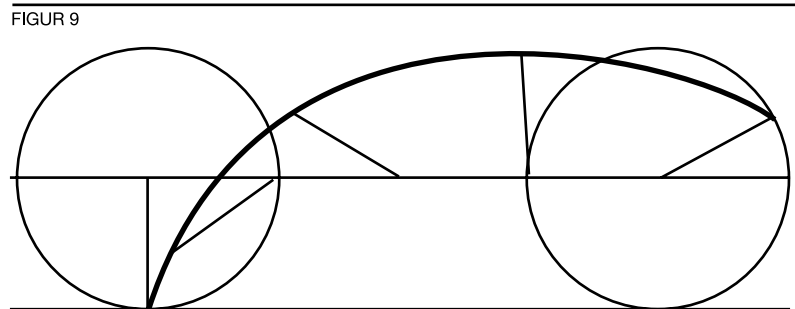
DYNAMIS

www.wlym.com

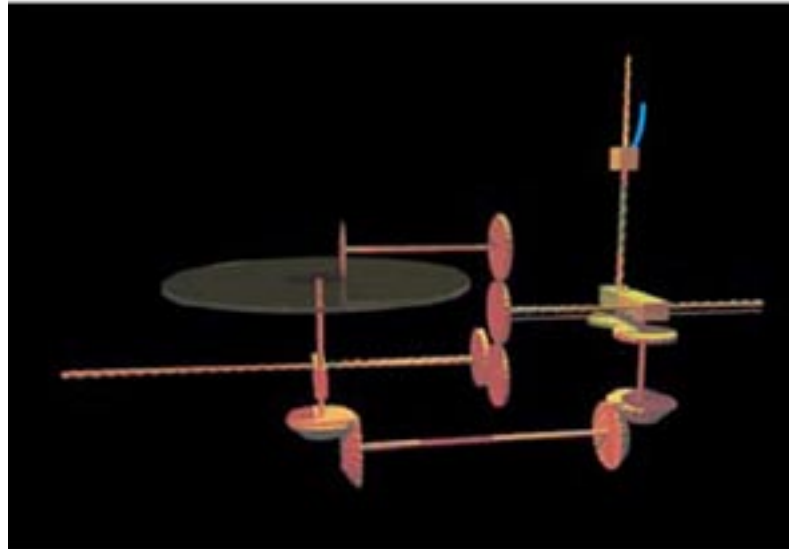

Figur 8: Cirkelns kvadratrix, ab , er kurven som skabes af skæringspunktet mellem en roterende stang, Oa , og en glidende tværstang, Mm , når de begge bevæger sig med en konstant fart.

Figur 9: Cykliden er den kurve, der skabes ved at følge bevægelsen af et punkt på overfladen af en rullende skive.

FIGUR 12

Denne konstruktion, der analogt kan tegne en transcendental kurve, er designet af Daniel Yule fra LaRouches Ungdomsbevægelse. Se animationen på <http://tinyurl.com/37qv51>

Bliv høj på universelle ideer

LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, er i gang med at genopdage den videnskabelige metode, der ligger bag de seneste 2500 års store videnskabelige gennembrud, samtidigt med at vi griber aktivt ind i den nulevende historie.

Det tema, som Sky Shields fremlægger i artiklen på side 14-15 i denne avis, »hvad er mennesket egentlig«, besluttede vi at gøre til overskriften på vores kadreskole, som vi afholdte den 9.-12. maj 2008 på Sjællands Odde med deltagere fra Danmark, Sverige, Ghana, Kirgisistan, Guinea, Indien, og Pakistan.

Kadreskolen startede den første aften med en rapport fra USA, om den dramatiske udvikling omkring præsidentvalget, den tiltagende økonomiske depression og LYM's organisering for en løsning blandt befolkningen og politikerne. Det blev understreget, hvilken vigtig rolle generationen af unge mellem 18 og 35 år spiller netop nu, i at skabe det nødvendige moralske og intellektuelle lederskab i verden.

Vi havde foredrag om tidligere tiders revolutionære personligheder, som greb ind og formede historien, og som kan inspirere os til, selv at forandre historien i dag. Vi hørte om Jeanne D'Arc, retssagen imod hende, og hendes historiske betydning. Jeanne ville ikke give køb på de frihedsprincipper, hun kæmpede for, og blev derfor som 19-årig dømt til at blive brændt på bålet, men hendes mod og kærlighed til folket lagde grundstenen til skabelsen af den første nationalstat. Samme principper gjorde sig gældende i den Amerikanske Uafhængighedskamp imod Det britiske Imperium, som LYM i USA mobiliserer den amerikanske befolkning til at være en del af i dag.

Vi læste også Schillers tale fra 1789 til de studerende på universitet i Jena, om hvorfor vi studerer universalhistorie. Man genkender tydeligt det billede han maler af den »levebrøds lærde«, der blot studerer for at få et embede, og som hader ny kundskab, der tvinger ham til at ændre sit verdensbillede. Over for ham står det filosofiske sind, der elsker ny viden, der sætter ham eller hende i stand til bedre at forstå mennesket, historien og hvordan universet som helhed fungerer.

For at komme til kernen af en ægte videnskabelig metode gennemgik vi nogle af de universelle opdagelser astronomen Johannes Kepler (1571-1630) gjorde, og som han bl.a. fremlagde i sit skrift »Mysterium Cosmographicum«. Kepler fandt en sammenhæng mellem de fem platoniske legemer og planetbanerne i vores solsystem. Gennem selv at konstruere disse platoniske legemer ud fra cirklen undersøgte vi, hvorfor der kun er fem, og hvad det fortæller os om ordningen af det univers, vi lever i.

Lyndon LaRouche, vore dages Benjamin Franklin, var med på telefonen med et indlæg og en efterfølgende diskussion, hvor han angreb den misantropiske

tankegang, som findes i imperier og som stadig hersker i vores samfund, uddannelsessystem, medier etc. – og frem for alt i finanssystemet.

Når natten så faldt på, kunne vi fra Sjællands Odde's nordstrand udforske den storslåede stjernehimmel. Her stod vi lige-

som ægypterne, pytagoræerne, Kepler og mange andre tænkere før i historien med universet foran os. Under himmelhvælvet kan man ikke andet end at

tænke stort, og det efterlader »stjernerne« i tidens populærkultur matte og uinteressante.

Som altid på LYM-kadreskoler, var klassisk sang og musik en gennemgående aktivitet. Vi startede dagene med stemmetræning, som alle deltagerne fik, inden de var med til at synge politiske kanons. Selv deltagere, der ikke havde sunget i forvejen, fandt i løbet af de tre dage ud af, at de har potentialet til at kunne synge smukt. Vi tilbragte den sidste aften med et varieret program af lieder, kanons, negro spirituals og klavermusik, der udtrykte de smukkeste sider af det at være menneske.

Den sidste formiddag blev brugt på at udforske de tre forskellige former for skabelse vi ser på jorden: Det abiotiske (ikke-levende), det biotiske (levende) og det no-sige). Fordi vi mennesker er de eneste med erkendelsesmæssige evner, har vi en særlig evne og dermed ansvar for at gribe ind i universet. Vi kan vilje-

etiske (erkendelsesmæssige) evner, har vi en særlig evne og dermed ansvar for at gribe ind i universet. Vi kan vilje-

mæssigt forandre vores adfærd, underlægge os naturen og derigennem være flere mennesker med en højere levestandard og et lykkeligere liv. Vi må, specielt som unge, sprænge de psykologiske hyggelænker, der hindrer os i at være historiske individer, der lægger grundlaget for de kommende generationers lykke.

Næste kadreskole afholder LYM den 4.-6. juli i nærheden af Kassel, Tyskland. Vi rejser sammen derned, så ring til Feride på 25 12 50 33 eller Benjamin på 40 38 19 98 og meld dig til. I mellemtiden kan du høre talerne fra den danske kadreskole på www.schillerinstitut.dk/cadre_school_sjaellands_odde.htm

Den 13.-17. maj holdt LYM en aktionsuge i København. Vi mobiliserede for at få fødevarekrisen og nødvendigheden af at fordoble verdens fødevareproduktion på dagsordenen. Vi bragte bl.a. budskabet til fødevareministeriet med sang og materiale, så fødevareminister Eva Kjør Hansen kunne sætte det på dagsordenen ved FAO-topmødet i Rom. Vi var på gader og torve, med sang og flyvesedler.

Da der var en klimademonstration besluttede vi os for at deltage, og gøre deltagerne opmærksomme på de uhyggelige konsekvenser det vil have, hvis Al Gore og klimafanatikerne får deres vilje. Flaggelerende Al Gore-tilbedende munke, der var gået igennem det indre København og havde messet om, hvordan vi mennesker er skyld i verdens undergang, mødte sammen med deres frelser op til demonstrationen, hvor de krydrede dagen med deres rabiate standpunkter. Gore bar en plakat, hvor der stod: »Verden er overbefolket. Gå i aktion nu!«.

Kontakt LaRouches Ungdomsbevægelse LYM:
25 12 50 33, 35 43 00 29

www.wlym.com - si@schillerinstitut.dk